

ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบำกฤดาภินิหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์

THE LEARNING OUTCOMES : KRIDAPINIHARN DANCING THROUGH
THE LNSTRUCTIONL MODEL OF DAVIE'S PRACTICAL SKILL

ชไมพร จันทรวินุลย์

วิทยานิพนธ์เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบํ้ากฤตภาณินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์

ชไมพร จันทรวิบูลย์

วิทยานิพนธ์เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา

คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

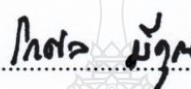
ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

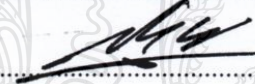
หัวข้อวิทยานิพนธ์ ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบํ้ากฤดาภินิหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์
The Learning Outcomes : Kridapiniharn Dancing through the
Instructional Model of Davie's Practical Skill.

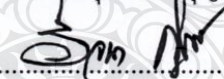
ชื่อ - นามสกุล นางสาวไมพร จันทรวินบูลย์
สาขาวิชา นาฏศิลป์ศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.
ปีการศึกษา 2564

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

 ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์โกศล มีคุณ, กศ.ด.)

 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.)

 กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุทธิพร บุญส่ง, ศษ.ด.)

 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์รจนา สุนทรานนท์, ศศ.ด.)

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี อนุมัติวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

 คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์
(ศาสตราจารย์สมพร จูรี, ปร.ด.)

วันที่ 20 เดือน กันยายน พ.ศ. 2564

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบุำกฤดาภินิหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์
ชื่อ - นามสกุล	นางสาวชไมพร จันทรวิบูลย์
สาขาวิชา	นาฏศิลป์ศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์, ศศ.ม.
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รายวิชาระบบมาตรฐานชุดระบุำกฤดาภินิหารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับการสอนแบบปกติระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาระบบมาตรฐานชุดระบุำกฤดาภินิหารของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับการสอนแบบปกติระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีต่อการเรียนรายวิชาระบบมาตรฐานชุดระบุำกฤดาภินิหารโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 18 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน โดยใช้วิธีเลือกแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน ซึ่งเป็นแผนที่ใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ในกลุ่มทดลองและการสอนแบบปกติสำหรับกลุ่มควบคุม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และแบบประเมินทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติแบบ t – test (Independent)

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้และทักษะปฏิบัติรายวิชา ระบบมาตรฐาน ชุดระบุำกฤดาภินิหารสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีความพึงพอใจต่อการเรียนในรายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบุำกฤดาภินิหาร โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์โดยรวมในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระบุำกฤดาภินิหาร ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ความพึงพอใจ

Thesis Title	The Learning Outcomes: Kridapiniharn Dancing through the Instructional Model of Davie's Practical Skill
Name-Surname	Miss Chamaiporn Jantaravibun
Program	Performing Arts Education
Thesis Advisor	Associate Professor Kamron Suntharanont, M.A.
Academic Year	2021

ABSTRACT

The objectives of this research were: 1) to compare the undergraduate students' learning achievements of Kridapiniharn Dancing Set in Classical Dance Course using the instructional model of Davie's practical skill in the experimental group with the students' learning achievements taught by the traditional teaching method in the control group, 2) to compare the undergraduate students' practical skill achievements of Kridapiniharn Dancing Set in Classical Dance Course using the instructional model of Davie's practical skill in the experimental group with the students' practical skill achievements taught by the traditional teaching method in the control group, and 3) to study the undergraduate students' satisfaction towards learning Kridapiniharn Dancing Set in Classical Dance Course through the instructional model of Davie's practical skill.

The sample group of this study was the second year undergraduate students majoring in dance and performing arts, Faculty of Humanities and Social Sciences, Chandrakasem Rajabhat University in the second semester of the 2020 academic year. There were 18 students divided into two groups: 8 students for an experimental group and 10 students for a control group selected using the purposive sampling method. The instruments employed in the study included 4 learning management plans used for the instructional model of Davie's practical skill in the experimental group and the traditional teaching method in the control group, an achievement test, and a performance test. The data were analyzed using mean, standard deviation, and t-test (Independent).

The research results showed that the experimental group's knowledge and practical skill achievements of Kridapiniharn Dancing Set in Classical Dance Course

were higher than the control group's at a statistical significance level of .05. Moreover, the students were satisfied with overall learning Kridapiniharn Dancing Set in Classical Dance Course through the instructional model of Davie's practical skill at the highest level.

Keywords: learning achievement, Kridapiniharn dancing set, Davie's practical skill, satisfaction

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ ก็ได้รับความกรุณา จากระองศาสตราจารย์คำณ สุนทรานนท์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.โกศล มีคุณ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพร บุญส่ง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบ ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าของท่าน ให้คำปรึกษา คำแนะนำในข้อมูลต่าง ๆ ช่วยเหลือชี้แนะ รวมถึงการตรวจสอบและการแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งท่านมีความทุ่มเทและคอยชี้แนะพร้อมให้กำลังใจ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรรมรัตน์ ไถวสกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์วาสนา โปรงจิต ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกานดา สารน้อย ดร.สายพิณ สีหรัักษ์ และ ดร.สุกัญญา บุญศรี ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ รวมถึงให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อมาปรับใช้ ในงานวิจัยครั้งนี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประเสริฐ ฉิม ท้วม คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม คณะอาจารย์และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2563 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่คอยให้คำปรึกษาและอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน และการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

และขอขอบคุณพระคุณครอบครัว คุณพ่อ คุณแม่ พี่น้อง ครอบครัวจันทรวิบูลย์ ที่ให้กำลังใจตลอดมา และหากงานวิจัยนี้สามารถเกิดประโยชน์และสร้างคุณค่าทางใด ผู้วิจัยขอมอบบุญกุศลนี้ให้แก่ครอบครัวและผู้มีพระคุณทุกท่าน

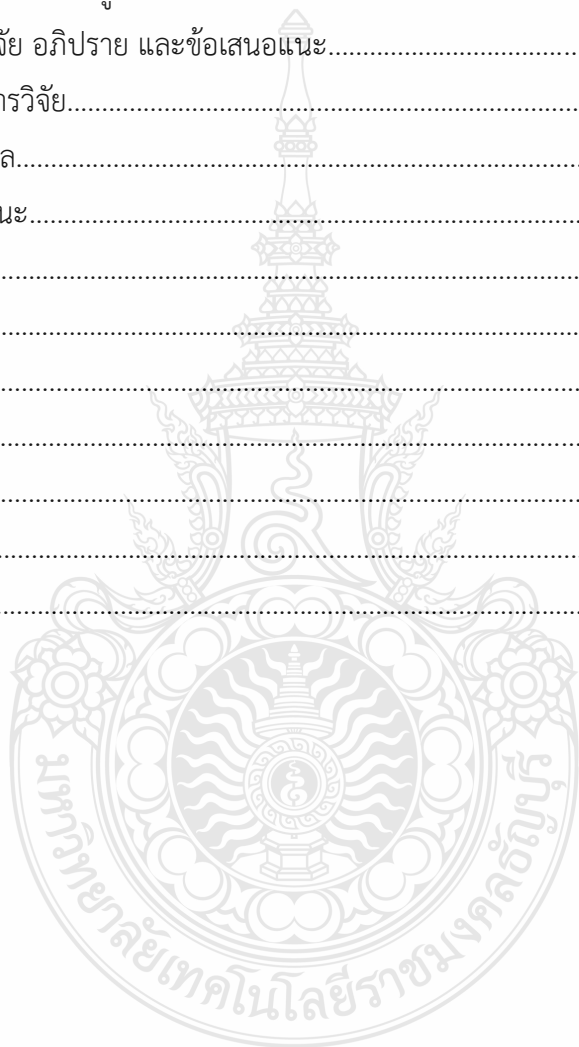
ชไมพร จันทรวิบูลย์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(3)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(7)
สารบัญตาราง.....	(9)
สารบัญภาพ.....	(10)
บทที่ 1 บทนำ.....	11
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	11
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	14
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	14
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	15
1.5 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	15
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	16
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	16
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
2.1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.....	17
2.2 รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการ การพัฒนาทักษะปฏิบัติของเดวีส์.....	21
2.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับระบบประกันคุณภาพ.....	24
2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	27
2.5 ความพึงพอใจ.....	33
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	35
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	38
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	38
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
3.5 สถิติที่ใช้ในการการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42

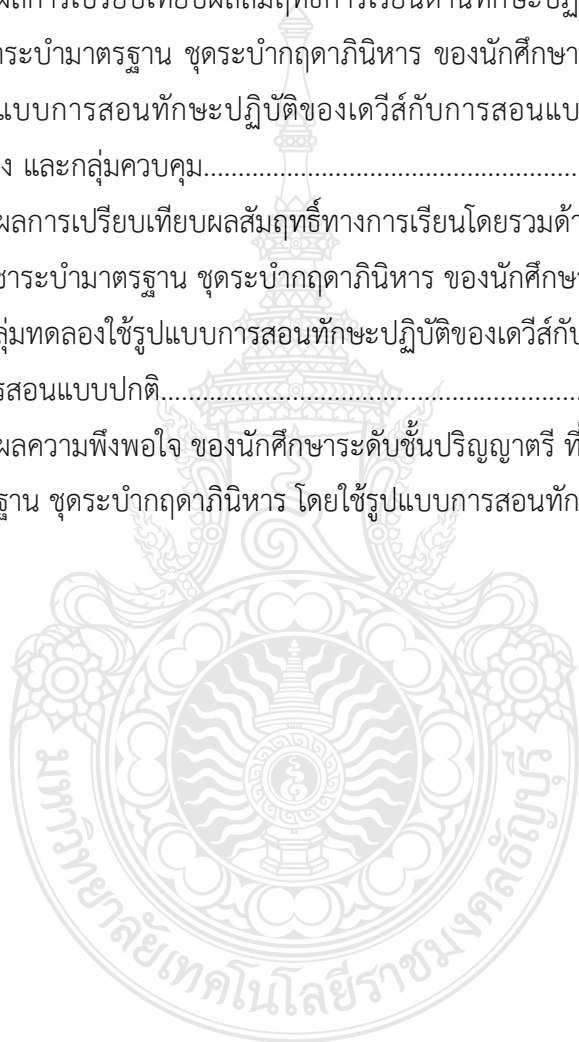
สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	45
4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์.....	45
4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	50
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	50
5.2 อภิปรายผล.....	51
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	53
บรรณานุกรม.....	54
ภาคผนวก.....	58
ภาคผนวก ก.....	59
ภาคผนวก ข.....	66
ภาคผนวก ค.....	70
ภาคผนวก ง.....	84
ประวัติผู้วิจัย.....	134

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชาะบำมาตรฐานชุดระบำกฤดาภินิหารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติระหว่างทดลองและกลุ่มควบคุม.....	46
ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติร้องและทักษะทำรำวิชาะบำมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม.....	47
ตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาะบำมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยกลุ่มทดลองใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมใช้วิธีการสอนแบบปกติ.....	47
ตารางที่ 4.4 แสดงผลความพึงพอใจ ของนักศึกษาระดับชั้นปริญญาตรี ที่มีต่อรายวิชาะบำมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหาร โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะของเดวิส.....	48

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 แผนภาพกรอบแนวคิดในการวิจัย.....	15
ภาพที่ 2.1 วงปีพาทย์ไม้นวม	25
ภาพที่ 2.2 เครื่องแต่งกายตัวพระ.....	26
ภาพที่ 2.3 เครื่องแต่งกายตัวนาง.....	26
ภาพที่ 2.4 การแสดงชุดกฤดาภินิหาร.....	27

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐบาลได้กำหนดยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน และให้ความสำคัญของภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อมาร่วมขับเคลื่อนและเตรียมความพร้อมเพื่อให้สอดคล้องและบูรณาการเกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมายตามวิสัยทัศน์ประเทศไทยที่กล่าวว่า “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ, 2561, น. 4)

ยุทธศาสตร์ชาติในด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันมีเป้าหมายการพัฒนา ที่มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพบนพื้นฐานแนวคิด 3 ประการได้แก่ (1) “ต่อยอดอดีต” โดยมองกลับไปที่รากเหง้าทางเศรษฐกิจ อัตลักษณ์ วัฒนธรรม ประเพณีวิถีชีวิต (2) “ปรับปัจจุบัน” เพื่อปูทางสู่ออนาคตผ่านการพัฒนาโครงสร้าง (3) “สร้างคุณค่าใหม่ในอนาคต” ด้วยการเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการ พัฒนาคู่มือใหม่ (มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2561, น. 10)

จากยุทธศาสตร์ชาติดังกล่าวข้างต้นสถาบันการศึกษาจะต้องวางแผนกำหนดยุทธศาสตร์ของสถาบันและจัดการเรียนการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพตามเป้าหมายของชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ได้ตระหนักถึงบทบาทและหน้าที่ของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในการพัฒนาประเทศและสังคม เพื่อเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศบนรากฐานความเป็นเลิศและกำหนดจุดเน้นที่ต้องการเพื่อบรรลุเป้าหมายในอนาคต โดยความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย โดยยึดมั่นบทบาทและด้านการผลิต การพัฒนาครูเป็นสิ่งยอมรับของสังคมอย่างต่อเนื่อง และเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยมีพันธกิจในการผลิตบัณฑิตให้มีความรู้มีคุณธรรม ภูมิปัญญาและถ่ายทอดสู่ชุมชนและสังคม บริการวิชาการที่สอดคล้องกับชุมชนและสังคม ทำนุบำรุง สืบสาน เผยแพร่ศิลปและวัฒนธรรมไทยตามแนวทางพระราชดำริและนโยบายการพัฒนาประเทศและพัฒนาครูบุคลากรทางการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพ (มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2560, น. 22)

การเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยถือเป็นการรักษา สืบสาน ศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ ผู้เรียนได้เรียนรู้ในด้านศิลปวัฒนธรรม รวมถึงความคิดสร้างสรรค์ การต่อยอด และการใช้ฐานความรู้เพื่อ

นำไปดำเนินชีวิต เพราะสังคมในปัจจุบันของการศึกษาที่ได้ถูกกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ชาติที่สำคัญ การสร้างสรรค์หรือการเรียนรู้เพื่อจรรโลงความก้าวหน้าในอดีต การศึกษาก็มุ่งเน้นถึงเรื่องเศรษฐกิจ ทำให้หลักสูตรการศึกษาเป็นหลักสูตรที่มีคุณค่า (มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2562, น. 35)

มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการอนุรักษ์ ส่งเสริม สืบสาน ศิลปวัฒนธรรม เพื่อให้นักศึกษา เยาวชน ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในแก่นสารและคุณค่าของ ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ให้เกิดความร่วมมือและแลกเปลี่ยนทางด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรมตลอดจนการผลิต ผลงานสร้างสรรค์ทางศิลปวัฒนธรรมรวมถึงด้านศาสนา เพื่อนำไปสู่การสร้างวัฒนธรรมสัมพันธ์ และได้ยังกำหนดพันธกิจในเรื่อง การทำนุบำรุง การเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมไทยซึ่งจะสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาการบำมาตฐาน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และ ศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในการจัดเรียน การสอนชุดระบำกฤดาภินิหาร เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษารักษา ต่อยอด และอนุรักษ์ ศิลปะนาฏศิลป์ไทยที่มีมาตรฐานมาตั้งแต่โบราณและยังได้แฝงหลักคำสอนแนวคิดต่าง ๆ ไว้ในศิลปะการแสดงที่จะสื่อถึงหมายความต่าง ๆ (มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2560, น. 24)

ในการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยจะมีลักษณะรูปแบบการแสดงออกที่มีท่าทางที่แตกต่างกัน ออกไปและท่าท่าที่มีแบบแผน โดยจะกำหนดโครงสร้างไว้เป็นมาตรฐานของการเรียนนาฏศิลป์ ดังนั้นการเรียนนาฏศิลป์และการแสดงออกทางด้านนาฏศิลป์จึงมีความจำเป็นอย่างมากที่ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริงและมีความถูกต้องตามโครงสร้างที่ได้กำหนดไว้ โดยเริ่มตั้งแต่ การฝึกหัดนาฏศิลป์เบื้องต้น ซึ่งเป็นท่าท่าขั้นพื้นฐานในการเรียนการสอนท่ารำนานาฏศิลป์ไทยในแต่ละ ชุดการแสดงต่าง ๆ เพื่อที่จะสื่อถึงความหมายในการแสดงออกทางด้านนาฏศิลป์และยังได้ต่อยอดถึง กระบวนการความคิดในงานสร้างสรรค์ทางด้านต่าง ๆ และยังสามารถบูรณาการในแต่ละด้าน เพื่อที่จะ รังสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ไทยได้

จากสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยในระดับอุดมศึกษาเกิดจาก การเรียนการสอนที่มีรูปแบบการสอนแบบเดิม ๆ โดยให้ครูผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดเป็นหลัก ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ตามจารีตประเพณีที่สืบทอดกันมา โดยการที่ครูรำนำ ผู้เรียนรำตาม จึงทำให้การเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยไม่ได้รับความสนใจจากผู้เรียนมากนักและส่งผลให้ ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนนาฏศิลป์ไม่สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของผู้เรียนและ ครูผู้สอนรวมถึงเพื่อนในชั้นเรียน จึงทำให้ผู้เรียนไม่เข้าใจในกระบวนการเรียนของนาฏศิลป์ไทย และไม่กล้าซักถามครูผู้สอน จึงส่งผลกระทบต่อผลการจัดการเรียนการสอนของผู้เรียนในวิชานั้น ๆ

และมีคุณภาพต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งสอดคล้องกับจารุณี ลิ้มปนานนท์ (2539, น. 4) กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ต่ำ เนื่องจากนักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายไม่ชอบเรียนนาฏศิลป์และไม่กล้าแสดงออก

กระบวนการเรียนการสอนของผู้สอนถือเป็นสิ่งสำคัญต่อผู้เรียนมาก ดังนั้นต้องมีการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนที่มีความหลากหลายและมีวิธีการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่เข้ามาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนนาฏศิลป์มากยิ่งขึ้น และส่งผลให้ศักยภาพของผู้เรียนในรายวิชานาฏศิลป์ มีประสิทธิภาพสูงสุดสามารถวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในรายวิชานั้นได้ เพื่อผลิตบัณฑิตให้ได้คุณภาพตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สามารถทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงความสามารถทางทักษะปฏิบัติของผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นและปฏิบัติได้อย่างแท้จริงทุกขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง เกณฑ์มาตรฐานวิชานาฏศิลป์ไทย ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่าสามารถนำเอารูปแบบการเรียนการสอนของเดวิส มาสอนนาฏศิลป์ในท่ารำชุดแม่เหล็ก ตามกระบวนการเรียนการสอนรูปแบบของเดวิส ซึ่งผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติสูงขึ้น และการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นและสามารถยอมรับฟังข้อคิดเห็นจากผู้อื่นและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันได้ (รจนา สุนทรานนท์และคำรณ สุนทรานนท์, 2556, น. 62) ซึ่งรูปแบบการสอนของเดวิส จะแบ่งทักษะย่อย ๆ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฝนและเกิดความชำนาญแล้วจึงนำทักษะย่อยๆมาเชื่อมโยงเป็นทักษะใหญ่จนสามารถปฏิบัติได้จริงและเกิดความชำนาญในด้านนั้นซึ่งจะเห็นได้จากงานวิจัยเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) เรื่อง แข่งนั่งข้าวเหนียว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และนักเรียนเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้นในการเรียนเกิดความกล้าแสดงออกรู้จักจินตนาการ (ปาริชาติ ตาสว่าง, 2554, น. 97) ในการนำรูปแบบการสอนของเดวิสมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนสามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีและมีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างแท้จริง

จากที่กล่าวมาจึงเห็นความสำคัญของผลการจัดการเรียนรู้ในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ซึ่งสอดคล้องกับรายวิชาการบำมาตริฐาน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้นและมีรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดยการนำทักษะปฏิบัติของเดวิสมาใช้ในการเรียนการสอนใน

รายวิชาาระบามาตรฐาน ชุดระบ่ากฤดาภินิหาร เพื่อที่จะให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในองค์ความรู้ต่าง ๆ และเข้าใจในโครงสร้างและกระบวนการแสดงของระบามาตรฐาน ชุดระบ่ากฤดาภินิหาร ในแต่ละขั้นตอนอย่างแท้จริง รวมถึงสามารถปฏิบัติทักษะการร้องและการปฏิบัติท่ารำ ชุดระบ่ากฤดาภินิหารได้อย่างสมบูรณ์และถูกต้องและฝึกการคิดวิเคราะห์ เชื่อมโยงองค์ความรู้ต่างๆ และผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในวิชาชีพของตนเองได้ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์และสร้างรายได้ให้กับตนเองได้ รวมถึงการรักษาและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของนาฏศิลป์ไทยให้คงอยู่และสืบทอดกันต่อไป รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์อันดี ให้เกิดขึ้นในสังคมได้ และส่งผลถึงการพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การเสียสละรู้จักช่วยเหลือผู้อื่นๆ และนำความรู้ความสามารถไปพัฒนาและต่อยอดในด้านนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์และมีศักยภาพมีสมรรถนะที่พัฒนาต่อไปสู่นาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ รายวิชาาระบามาตรฐาน ชุด ระบ่ากฤดาภินิหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาาระบามาตรฐาน ชุด ระบ่ากฤดาภินิหาร โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติ

1.2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อรายวิชาาระบามาตรฐาน ชุด ระบ่ากฤดาภินิหาร โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 นักศึกษาระดับปริญญาตรี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รายวิชาาระบามาตรฐาน ชุด ระบ่ากฤดาภินิหาร โดยใช้รูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของเดวิสในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

1.3.2 นักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติสูงกว่าการใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

1.3.3 นักศึกษาระดับปริญญาตรี มีความพึงพอใจต่อการเรียนรายวิชาาระบามาตรฐาน ชุด ระบ่ากฤดาภินิหารในระดับมาก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตเนื้อหา

การจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ ระบายทัศนนิทานมีสาระเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา เนื้อร้อง ทำนองเพลง ดนตรี การแต่งกาย ท่ารำ โอกาสที่ใช้แสดงการร้องและปฏิบัติท่ารำ ตามแบบฉบับของกรมศิลปากร

1.4.2 ขอบเขตประชากร

นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 18 คน

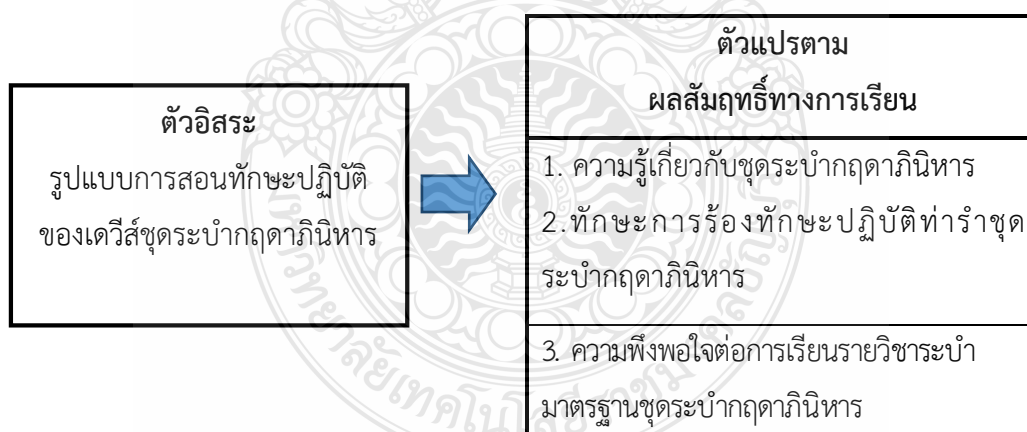
1.4.3 สถานที่

สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1.4.4 เวลา

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

1.5 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลการจัดการเรียนรู้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความรู้ ทักษะการร้องและทักษะปฏิบัติทำรำ ชุดระบำกฤดาภินิหาร

ความรู้ หมายถึง เนื้อหาทั่วไปที่เกี่ยวกับระบำกฤดาภินิหาร เช่น ประวัติความเป็นมา เครื่องแต่งกาย เพลงที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้ประพันธ์ทำรำ โอกาสที่ใช้ในการแสดง เป็นต้น

ทักษะปฏิบัติ หมายถึง การปฏิบัติการเล่นเพลงครวญหาและปฏิบัติทำรำระบำกฤดาภินิหาร

รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส หมายถึง เป็นการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ในชุดระบำกฤดาภินิหารซึ่งมีวิธีปฏิบัติตามขั้นตอน การดำเนินงาน 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิต ขั้นนี้เป็นขั้นให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะการกระทำของผู้สอนในภาพรวมทั้งหมดก่อนที่ผู้เรียนจะลงมือปฏิบัติ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้สอนจะแตกทักษะทั้งหมดออกเป็นทักษะย่อยๆ และสาธิตทักษะย่อยๆ แต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกต ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยๆ ผู้เรียนจะลงมือปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ ให้สมบูรณ์ โดยที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะในแต่ละส่วนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบและฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้งจนเกิดความชำนาญ จนสามารถเกิดองค์ความรู้ของตนเอง

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ปีการศึกษา 2563

1.7 ประโยชน์ของการวิจัย

1.7.1. ได้นวัตกรรมการสอน ชุดระบำกฤดาภินิหาร ตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

1.7.2. เป็นแนวทางการสอนในรูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทย ในชุดอื่นต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระเบียบกฤตภาณินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่งนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
- 2.2 รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของเดวิส
- 2.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับระเบียบกฤตภาณินหาร
- 2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.5 ความพึงพอใจ
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เป็นหลักสูตรปรับปรุงใน พ.ศ. 2559 โดยมีประวัติความเป็นมาโดยย่อและแหล่งข้อมูลของหลักสูตรดังต่อไปนี้

ชื่อหลักสูตรภาษาไทย : ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง

ภาษาอังกฤษ : Bachelor of Arts Program in Dance and Drama

วิชาเอกหรือความเชี่ยวชาญเฉพาะของหลักสูตร : สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง

จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 129 หน่วยกิต

อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังจากสำเร็จการศึกษาในหลักสูตรนี้ ออกแบบเพื่อให้ นักศึกษาที่จบการศึกษาสามารถทำงานในด้านการแสดงต่างๆ อาทิ นักแสดงอาชีพ ผู้อยู่เบื้องหลังการแสดง เช่น ฝ่ายแสง ฝ่ายเครื่องแต่งกาย ฝ่ายอุปกรณ์ประกอบฉาก อาชีพอื่นๆ เช่นผู้ฝึกสอนนาฏศิลป์และศิลปการแสดง ผู้ออกแบบการแสดง นักเขียนบทละคร นักออกแบบท่าเต้น ช่างแต่งหน้า ช่างทำผม งานประชาสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังสามารถทำงานในหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

ปรัชญา ความสำคัญ และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ปรัชญา มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความเป็นเลิศทางด้านนาฏศิลป์และศิลปการแสดงควบคู่คุณธรรม
สร้างสรรค์ผลงาน สืบสานศิลปวัฒนธรรม ให้เป็นที่ยอมรับในระดับประเทศและนานาชาติ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดงให้เป็นศิลปินที่มีความรู้
ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม ประกอบอาชีพ และดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง นำความรู้ ความสามารถและ
ทักษะนำไปพัฒนางานวิจัยและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์และศิลปการแสดงในระดับท้องถิ่น
ระดับประเทศและนานาชาติได้อย่างมีคุณภาพ
3. เพื่อผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดงให้มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์
ภูมิปัญญา และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ
4. เพื่อผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดงให้สามารถนำความรู้
ไปศึกษาต่อระดับที่สูงขึ้น

โครงสร้างหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง

1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	30 หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะ	93 หน่วยกิต
1. วิชาเอก	86 หน่วยกิต
1.1 กลุ่มวิชาเอกบังคับ	65 หน่วยกิต
1.2 วิชาเลือก	21 หน่วยกิต
2. กลุ่มวิชาปฏิบัติการและฝึกประสบการณ์วิชาชีพไม่น้อยกว่า	7 หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	6 หน่วยกิต

รายวิชาการะบำมาตรฐาน (ตัวนาง) ได้กำหนดอยู่ในโครงสร้างหลักสูตรและได้กำหนดอยู่ใน
หมวดวิชาเฉพาะเป็นกลุ่มวิชาเอกบังคับรายละเอียดของวิชา DRAM2204 ะบำมาตรฐาน (ตัวนาง) มีดังนี้

Thai Classical Group Dance (Female Character) รายวิชาที่ต้องเรียนมาก่อน :
DRAM2206 รำหน้าพาทย์ (ตัวนาง) ประวัติความเป็นมาและรูปแบบของการแสดงระบำมาตรฐาน
ตัวนาง เครื่องแต่งกาย จังหวะ ลีลา เพลงประกอบ ฝึกปฏิบัติระบำมาตรฐานตัวนางในชุดกฤดาภินิหาร
เทพบันเทิง ดาวดึงส์ พรหมมาสตรี เลือกปฏิบัติตามความเหมาะสม (สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง,
2559, น. 25)

การพัฒนาผลการเรียนรู้ในแต่ละด้าน

1. ด้านคุณธรรม จริยธรรม

ผลการเรียนรู้ด้านคุณธรรม จริยธรรม มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ และแสดงออกซึ่งคุณธรรม จริยธรรมในการทำงาน โดยเคารพกฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ขององค์กรและสังคม

กลยุทธ์การสอนที่ใช้พัฒนาการเรียนรู้ด้านคุณธรรมจริยธรรม สามารถสอนคุณธรรม จริยธรรม สอดแทรกในเนื้อหาทฤษฎี ฝึกให้นักศึกษารู้จักการทำงาน เป็นกลุ่มเพื่อให้นักศึกษารู้จักการทำงาน ร่วมกันและเกิดความคิดความรู้สึก ความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้รับมอบหมาย มีความซื่อสัตย์ สุจริตในจรรยาบรรณวิชาชีพ มีการเสียสละแก่ส่วนรวม

กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านคุณธรรมจริยธรรม

- ประเมินจากความรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

2. ความรู้

ผลการเรียนรู้ด้านความรู้ มีความรู้ความเข้าใจในสาขาวิชาทางศิลปและศิลปการแสดง ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ และสามารถพัฒนาความรู้เพื่อให้เกิดความชำนาญในวิชาชีพ รวมถึงมี ประสบการณ์ตรงจากเรียนและปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญ

กลยุทธ์การสอนที่ใช้พัฒนาการเรียนรู้ด้านความรู้

- การบรรยายในชั้นเรียนและการฝึกประสบการณ์ตรงจากสถานประกอบการ

กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านความรู้

- ทดสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยการสอบย่อย และการให้คะแนนการ ประเมินจากการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

3. ทักษะทางปัญญา

ผลการเรียนรู้ด้านปัญญาสามารถสาคัดทักษะได้อย่างมีหลักการและเป็นไปตามแบบแผน

กลยุทธ์การสอนที่ใช้พัฒนาการเรียนรู้ด้านทักษะทางปัญญา

- การทำงานที่ได้รับมอบหมายโดยการค้นคว้าหรืองานที่เกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพ

กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านทักษะทางปัญญา

- ประเมินผลจากงานที่มอบหมายให้ทำ และการปฏิบัติงานของนักศึกษา เช่น ประเมิน จากโครงการหรือกิจกรรมที่นักศึกษาจัดขึ้นตามสภาพจริงจากผลงานเป็นต้น

4. ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

ผลการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ นักศึกษาสามารถปฏิบัติงานและรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายตามหน้าที่ และบทบาทของตนในกลุ่มงานได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งมีส่วนในการช่วยเหลือผู้ร่วมงานและแก้ไขปัญหาในกลุ่ม

กลยุทธ์การสอนที่ใช้พัฒนาการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

มอบหมายงานเป็นกลุ่มและแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ โดยหมุนเวียนกันในกลุ่มโดยให้มีการประสานงานกับผู้อื่น หรือต้องค้นคว้าหาข้อมูลและมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม หรือผู้มีประสบการณ์โดยมีความคาดหวังการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างตัวบุคคลและความสามารถในการรับผิดชอบ

กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

ประเมินจากพฤติกรรมและการแสดงออกของนักศึกษาในการนำเสนอ หรือการจัดกิจกรรมสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ กับผู้อื่น

5. ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

ผลการเรียนรู้ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ นักศึกษามีทักษะการใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ผลการเรียนรู้ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆ ให้นักศึกษาได้วิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆและนำเสนอการแก้ปัญหาที่เหมาะสม เรียนรู้เทคนิคการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

- ประเมินผลจากการนำเสนอผลงาน

6. ทักษะปฏิบัติการทางวิชาชีพนาฏศิลป์และศิลปการแสดง

การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติการทางวิชาชีพนาฏศิลป์และศิลปการแสดง นักศึกษามีทักษะฝีมือ ความถนัดและความชำนาญพิเศษทางนาฏศิลป์และศิลปการแสดงในศาสตร์สาขาหรือรายวิชาที่สนใจ ศึกษาเชิงลึก สามารถสร้างสรรค์ผลงานตามประเภทของการชนิดของงาน

กลยุทธ์การสอนที่ใช้พัฒนาการเรียนรู้ ด้านทักษะปฏิบัติการทางวิชาชีพนาฏศิลป์และศิลปการแสดง

จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ เสริมความรู้จากแหล่งการเรียนรู้อื่น ๆ ตามความเหมาะสม ให้นักศึกษาได้พัฒนาความรู้ของตนจากการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

กลยุทธ์การประเมินผลการเรียนรู้ ด้านทักษะปฏิบัติการทางวิชาชีพนาฏศิลป์และศิลปการแสดง

- ประเมินผลจากการนำเสนอผลงาน (สาขานวนศิลป์และศิลปการแสดง, 2559, น. 46-50)
- ผลการเรียนรู้รายวิชาดังกล่าว วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ เพลงระบำกฤดาภินิหาร ได้ดังนี้
- ประวัติความเป็นมา
 - องค์ประกอบของการแสดงในเพลงระบำกฤดาภินิหาร
 - การร้องและการปฏิบัติท่ารำ เพลงระบำกฤดาภินิหาร

2.2 รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของเดวีส์

ทิสนา แชมมณี (2561, น. 245) กล่าวถึงรูปแบบการสอนของเดวีส์ (Davies) ซึ่งได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วยทักษะย่อยๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อยๆ ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ กระบวนการเรียนการสอนของทักษะปฏิบัติเดวีส์ มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนเห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ก่อนการสาธิต ผู้สอนอธิบายและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกตจุดที่สำคัญ

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรจะแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ หรือสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้าๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนผู้เรียนทำได้ ผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป โดยให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยจนทำได้ครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ผู้เรียนปฏิบัติได้ครบทุกทักษะ ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น และความเข้าใจอย่างแท้จริง

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละทักษะย่อยๆ และสามารถปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างสมบูรณ์

สรุปได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติเดวีส์ มีขั้นตอนการปฏิบัติออกเป็น 5 ขั้นตอน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและปฏิบัติได้อย่างแท้จริงและผู้สอนสามารถวัดและประเมินผล

ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพตามจุดประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ กระบวนการและขั้นตอนการสอนมีดังต่อไปนี้ ขั้นที่ 1 เป็นทักษะปฏิบัติตั้งแต่เริ่มต้นโดยจะสาธิตตั้งแต่ต้นจนจบทักษะ ขั้นที่ 2 ผู้สอนแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ เพื่อที่สาธิตส่วนย่อยแต่ละย่อยให้ผู้เรียนสังเกต ขั้นที่ 3 ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการผู้สอนจะให้เทคนิควิธีการเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียน ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ทุกส่วน แล้วนำมาเชื่อมโยงกันเพื่อปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนจบจนเกิดทักษะที่สมบูรณ์

รจนา สุทรานนท์ (2556, น. 63) ได้ยกตัวอย่าง การสอนนาฏศิลป์ทำรำชุดแม่บทเล็กโดยใช้กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส มีขั้นตอนสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตหรือกระทำ ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ในภาพรวม เริ่มจากผู้เรียนดูจุดสำคัญ เนื่องจากเป็นท่ารำที่มีความเป็นเอกลักษณ์

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนได้เห็นทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแบ่งทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วน โดยการถ่ายทอดท่ารำเพลงแม่บทเล็กทีละท่าในแต่ละวรรค ทำตามเพลงทีละท่าตามกลอนบทละครทีละบท

ขั้นที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสาธิตหรือโดยให้ปฏิบัติท่ารำทีละบท ผู้สอนแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วจับท่ารำให้สวยงาม แล้วถ่ายทอดท่ารำในบทต่อไปแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติท่ารำก็แนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องให้ทำเช่นนี้จนจบเพลง

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ขึ้น สวยงามขึ้น โดยแนะนำให้ฝึกท่ารำเป็นคู่แล้วให้ช่วยกันทบทวน ดัดแก้ไขข้อบกพร่องในกระบวนการ เน้นย้ำการปฏิบัติท่ารำให้ถูกต้องตามแบบแผนนาฏศิลป์ไทย

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง โดยให้ผู้เรียนทบทวนท่ารำแม่บทเล็กตั้งแต่ต้นจนจบหลายๆ ครั้ง โดยให้ร้องและรำเองจนสามารถจำท่ารำได้ แล้วจึงเปิดแถบเสียงประกอบการรำ จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

สรุปได้ว่า การสอนนาฏศิลป์ทำรำ ชุดแม่บทเล็กโดยใช้กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส มีขั้นตอนสอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตหรือกระทำ ผู้เรียนได้เห็นภาพรวมโดยผู้การถ่ายทอดท่ารำเพลงแม่บทเล็กทีละท่าในแต่ละวรรคทำตามเพลงทีละท่าตามกลอนบทละครทีละบท ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ ขั้นที่ 3

ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อย ผู้สอนแก้ไขข้อบกพร่องแล้วจับทำซ้ำให้สวยงาม แล้วถ่ายทอดทำซ้ำในบทต่อไปแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติทำซ้ำก็แนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องให้ทำเช่นนี้ต้นจนจบเพลง ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนทำท่าสวยงามขึ้น โดยแนะนำให้ฝึกทำซ้ำเป็นคู่แล้วให้ช่วยกันทบทวน ตีติงแก้ไขข้อบกพร่องในกระบวนการทำเน้นย้ำการปฏิบัติทำซ้ำให้ถูกต้องตามแบบแผนนาฏศิลป์ไทย ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ ผู้เรียนทบทวนท่าซ้ำแม่บทเล็กตั้งแต่ต้นจนจบหลายๆ ครั้ง โดยให้ร้องและรำเองจนสามารถจำท่าซ้ำได้แล้วจึงเปิดแถบเสียงประกอบการรำ จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

จากกระบวนการสอนดังกล่าว ผู้วิจัยได้จัดทำการสอนท่ารำชุดระบำกฤดาภินิหารโดยใช้กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบทักษะปฏิบัติของเควีส์ มีขั้นตอนสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตหรือกระทำ ผู้สอนได้สาธิตกระบวนการแสดงทั้งหมด เนื่องจากระบำกฤดาภินิหารเป็นการแสดงที่เป็นแบบแผนของระบำมาตรฐานนาฏศิลป์ไทย โดยผู้สอนจะสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นภาพรวมในชุดระบำกฤดาภินิหาร

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนได้เห็นกระบวนการทั้งหมดแล้วผู้สอนแบ่งทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้าๆ โดยการถ่ายทอดท่ารำชุดระบำกฤดาภินิหารทีละท่าในแต่ละวรรค โดยการร้องเพลงด้วยตนเองและปฏิบัติตามเพลงทีละท่าตามกลอน

ขั้นที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยด้วยตนเอง โดยไม่มีผู้สอนการสาธิต ถ้าผู้เรียนไม่เข้าใจและเกิดปัญหา ผู้สอนแก้ไขข้อบกพร่องและให้คำแนะนำ รวมถึงไปจับทำซ้ำของผู้เรียนให้สวยงามและความถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ครบทุกขั้นตอนและมีความเข้าใจแล้วผู้สอนจะแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติท่ารำได้ขึ้นดี และสวยงาม โดยแนะนำให้ฝึกทำซ้ำเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มแล้วให้ช่วยกันทบทวนท่ารำ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในกระบวนการทำ เน้นย้ำในการปฏิบัติทำซ้ำให้ถูกต้องตามแบบแผนนาฏศิลป์ไทย

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง โดยให้ผู้เรียนทบทวนท่ารำระบำกฤดาภินิหารตั้งแต่ต้นจนจบหลายๆ ครั้ง โดยให้ร้องและรำเองจนสามารถจำท่ารำได้ แล้วจึงเปิดแถบเสียงประกอบการรำ

2.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับระบำกฤดาภินิหาร

ระบำกฤดาภินิหาร เป็นระบำที่กรมศิลปากรสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ ใน พ.ศ.2486 ใช้วงดุริยางค์สากลบรรเลง โดยมีพระเจนดุริยางค์เป็นผู้เรียบเรียงเสียงประสานต้องการให้มีรูปแบบการแสดงที่แตกต่างไปจากระบำมาตรฐานต้องการให้ทันสมัยเหมาะสมกับสถานการณ์ในยุคนั้น

"การแสดงชุดนี้ มีจุดมุ่งหมายให้เป็นละครรำ จึงต้องปรับปรุงขึ้นทั้งท่ารำ ทำนองเพลง ซึ่งจะเห็นได้จากท่ารำที่เป็นแบบแผนของนาฏศิลป์ไทยแท้ๆ ผสมผสานกับการใช้การตีบทเข้ากับทำนองดนตรีและการขับร้อง ส่วนเนื้อร้องและทำนองดนตรีก็เป็นเพลงไทยโบราณแต่นำมาผสมผสานเข้ากันเป็นชุดเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อร้อง ทำนอง และท่ารำส่วนบทร้องทำนองเพลงและท่ารำในการแสดงชุดนี้ถือว่าเป็นกระบวนท่ารำของระบำในนาฏศิลป์ไทยที่เป็นมาตรฐานเพื่อปรับปรุงให้การแสดงระบำชุดนี้เกิดความทันสมัยขึ้นอีกชุดหนึ่ง" (รจนา สุนทรานนท์, 2556, น. 88)

การแสดงชุดนี้อยู่ในตอนท้าย เรื่องเกียรติศักดิ์ไทย (กรมศิลปากรประพันธ์เป็นบทละครสร้างจากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ สมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 2 ครองกรุงศรีอยุธยา) เป็นการรำของเหล่าเทวดา นางฟ้า ผู้แต่งบทร้องคือ นางสุตา บุษปฤกษ์ ผู้ประดิษฐ์ท่ารำคือ นางลมุล ยมะคุปต์ และนางศุภลักษณ์ ภัทรนาวิก (หม่อมครุท่วน) ผู้เชี่ยวชาญการสอนนาฏศิลป์ไทย กรมศิลปากร (รจนา สุนทรานนท์, 2556, น. 88)

2.3.1 ลักษณะและรูปแบบการแสดง

ระบำกฤดาภินิหาร มีลักษณะท่ารำเป็นระบำมาตรฐานดลเหล่าเทวดา นางฟ้า มาอวยพรยินดีท่ารำเป็นการตีบทตามคำร้องในเพลงครวญหาและท่ารำในเพลงจิ้งจอกผู้แสดงถือพานสำหรับโปรยดอกไม้สามารถแสดงได้ 2 รูปแบบรูปแบบที่ 1 คือรำตามบทร้องสี่คำกลอน แล้วตัดไปโปรยดอกไม้ในเพลงจิ้งจอกซึ่งใช้เวลาในการแสดง 5 นาที รูปแบบที่ 2 รำเต็มบทร้องหกคำกลอน โปรยดอกไม้ตามบทร้อง และในเพลงจิ้งจอกซึ่งใช้เวลาในการแสดง 6 นาทีลักษณะและรูปแบบการแสดง ระบำกฤดาภินิหาร

ระบำกฤดาภินิหารมีลักษณะการแบ่งช่วงการแสดง 3 ช่วง ดังนี้

- ช่วงที่ 1 ท่าออก เพลงรวีตักดาบรรพ์
- ช่วงที่ 2 รำตีบทตามเพลงในเพลงครวญหา
- ช่วงที่ 3 รำในทำนองดนตรีในเพลงจิ้งจอก

2.3.2 ดนตรีที่ใช้แสดง

วงปี่พาทย์ไม้นวม เครื่องคู่ หรือเครื่องห้า บางโอกาสใช้วงดุริยางค์สากลบรรเลง ทำนองเพลงที่ใช้ ได้แก่ เพลงร่ำตึกคำบรรพ์ เพลงครวญหา และเพลงจิ้งจิว

ภาพที่ 2.1 วงปี่พาทย์ไม้นวม

ที่มา : อรวรรณ ขมวัฒนา (2558)

วงปี่พาทย์ไม้นวมเครื่องคู่ เครื่องดนตรีในวงบรรเลง ประกอบด้วย

1. ขลุ่ยเพียงออ	2. ระนาดเอก	3. ระนาดทุ้มไม้
4. ฆ้องวงใหญ่	5. ฆ้องวงเล็ก	6. ขอฮู้
7. กลองแขก	8. ฉิ่ง	9. ฉิ่ง

เนื้อร้องและทำนองเพลง เพลงร่ำตึกคำบรรพ์ ร้องเพลงครวญหา เพลงปี่พาทย์ทำเพลงจิ้งจิว

บทร้องเพลงระบำกฤดาภินิหาร และทำนองเพลง “ร้องเพลงครวญหา”

บทร้องเพลงระบำกฤดาภินิหาร

- ปี่พาทย์ทำเพลงร่ำตึกคำบรรพ์ -

- ร้องเพลงครวญหา -

ปราโมทย์แสน

องค์อัปสรอมรมนแดนสวรรค์

ยินกฤดาภินิหารมหัศจรรย์

เกียรติไทยลั่นลือเลื่องเรื่องรูจี

ต่างเต็มตื่นชื่นชมโสมนัส

โอษฐ์เอื้อนอรธอวยพรสุนทรศรี

แจ้วจำเรียงเสียงเพลงสดุดี

ดนตรีรี่เรื่อยประโคมประโลมลาน

แล้วลีลาศเรียงรำระบำร้าย

กรกรีดกรายไพบรมาลีสีประสาน

พรมน้ำทิพย์ปรุรงปณสุคนธาร

จักรวาลนำขึ้นรื่นรมย์ครัน

- ปี่พาทย์ทำเพลงจิ้งจิว -

2.3.3 เครื่องแต่งกายในการแสดง ระบุว่ากฤดาภินิหาร

ภาพที่ 2.2 เครื่องแต่งกายตัวพระ

ที่มา : คณิสันันท์ พูลประดิษฐ์ (2561)

เครื่องแต่งกายตัวพระประกอบไปด้วย

1. กำไลเท้า
2. สนับเพลลา
3. ผ้าถุง
4. ห้อยข้าง
5. เสื้อ
6. รัตสะเวย
7. ห้อยหน้า
8. สุวรรณกระถอบ
9. เข็มขัด
10. กรองคอ
11. ทับทรวง
12. อินทรธนู
13. พาดูร์ด
14. สังวาล
15. ตาบทิศ
16. ชฎา
17. ดอกไม้เพชร(ซ้าย)
18. จอนหู
19. ดอกไม้ทัด(ขวา)
20. อุบะ หรือ พวงดอกไม้(ขวา)
21. แหวนรอบ
22. ปะวะหล่ำ
23. กำไลแฝง

ภาพที่ 2.3 เครื่องแต่งกายตัวนาง

ที่มา : คณิสันันท์ พูลประดิษฐ์ (2561)

เครื่องแต่งกายตัวนางประกอบไปด้วย

1. กำไลเท้า	2. เสื้อโขนาง	3. ผ้าถุง	4. เข็มขัด
5. สะอึ่ง	6. ผ้าห่มนาง	7. กรองคอ	8. จี๋นาง
9. พาหุรัด	10. แหวนรอบ	11. ปะวะหล่ำ	12. กำไลตะขาบ
13. กำไลสวม	14. ถำมรงค์	15. มงกุฎ	16. จอนหู
17. ดอกไม้ทัด (ซ้าย)	18. อุบะ หรือพวงดอกไม้ (ติดด้านซ้าย)		

อุปกรณ์ประกอบการแสดง ชุดระบำกฤดาภินิหาร คือ พานสำหรับใส่ดอกไม้

ภาพที่ 2.4 การแสดงชุดระบำกฤดาภินิหาร

ที่มา : <https://www.finearts.go.th/main>

2.3.4 โอกาสที่ใช้แสดง

ระบำกฤดาภินิหาร เดิมใช้ประกอบการแสดงในตอนท้ายของละครอิงประวัติศาสตร์ เรื่องเกียรติศักดิ์ไทย ต่อมานิยมจัดแสดงเป็นชุดเอกเทศ และสามารถแสดงในงานมงคลรื่นเริง และการเฉลิมฉลองงานทั่วไป (รจนา สุนทรานนท์, 2556, น. 90)

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านต่างๆ ซึ่งเกิดจากนักเรียนที่ได้รับประสบการณ์ในกระบวนการเรียนการสอนในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติโดยตรง และต้องศึกษาแนวทางในการวัดและประเมินผล การสร้างเครื่องมือวัดให้มีคุณภาพ นักการศึกษากล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

ณัฐภรณ์ หลาวทอง (2561, น. 35) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องมือในการวิจัยเชิงทดลองเพื่อที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้ผลการเรียนการสอนและมีเป้าหมายเพื่อวัดและประเมินผลด้านความสามารถทางพุทธิพิสัยของเนื้อหาที่กำหนดในหลักสูตรนั้นๆ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงมีลักษณะเฉพาะ คือความสามารถทางพุทธิพิสัยที่เกิดขึ้นเกิดภายหลังจากการเรียนการสอน

บุปผา กัตติยัง (2557, น. 37) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะทางด้านวิชาการ สมรรถภาพทางสมองและปัญญา ที่ได้จากการเรียนการสอนซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมในด้านต่างๆ

มนชิตา เรืองรัมย์ (2556, น. 26) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถทางการเรียนของแต่ละบุคคลที่ประเมินได้จากการทดสอบ ซึ่งวัดได้ทั้งทางด้านทักษะปฏิบัติโดยการใช้แบบทดสอบภาคปฏิบัติและการวัดด้านเนื้อหา โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนและกิจกรรมจากประสบการณ์ที่จะทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในแต่ละทักษะ จนเกิดความสำเร็จและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ที่ประเมินได้จากการแบบทำทดสอบวัดผลได้ทั้งด้านความรู้และทักษะปฏิบัติ โดยใช้แบบทดสอบภาคปฏิบัติและแบบทดสอบด้านเนื้อหา

2.4.1 ลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อุทุมพร จามรมาน ได้ศึกษา (อ้างถึงใน กิติพงษ์ แห่งสกุล, 2557) ลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลากหลายได้ จำแนกผลสัมฤทธิ์ออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสมอง ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ด้านความจำ เป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นพื้นฐานของความสามารถเพื่อไปต่อยอดให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในระดับสูงขึ้น ผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจ เป็นพื้นฐานของความสามารถเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดในองค์ความรู้ที่เรียนมา ผลสัมฤทธิ์ด้านการนำไปใช้ คือการนำเอาพื้นฐานความรู้เดิมที่ได้เรียนมาไปปรับใช้ในสถานการณ์จริงที่ตรงตามเป้าหมาย ผลสัมฤทธิ์ด้านการวิเคราะห์และสังเคราะห์ เป็นการแยกแยะด้านเนื้อหาความรู้เพื่อนำไปสังเคราะห์ออกมาเป็นองค์ความรู้ใหม่ และสามารถนำไปผสมผสานกับความรู้เดิมให้เกิดเป็นนวัตกรรมใหม่ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งผลสัมฤทธิ์ตรงตามจุดประสงค์ ผลสัมฤทธิ์ด้านการประเมิน เป็นการวัดและประเมินเพื่อหาค่าหรือเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด ถือเป็นกระบวนการสุดท้ายในการพัฒนาหลักสูตร

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตใจและสังคม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตพิสัยสามารถแบ่งออกเป็นระดับได้แก่ ชั้นการรับรู้ หมายถึง การเปิดใจยอมรับรู้เรื่องราวว่าเกิดอะไร ขึ้นภายนอกบ้าง คือ การรู้ตัวและการตั้งใจรับรู้เพิ่มเติม ชั้นการตอบสนอง เป็นชั้นที่ตอบสนองด้วยท่าทางของตนเอง หรือสิ่งของที่ปรากฏในเหตุการณ์จริง ชั้นการแสดงคุณค่า เป็นการรับรู้คุณค่าของตนเองที่กระทำจริง ชั้นการสร้างมโนทัศน์ของคุณค่า เป็นชั้นการสร้างความรู้ความเข้าใจ เช่น การกระทำซ้ำๆ การบันทึกจดจำ ชั้นการแสดงลักษณะเป็นการแสดงบุคลิกนิสัยของแต่ละบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านสังคม จุดมุ่งหมายหลักต้องการให้ผู้เรียนเป็นคนดีและมีศักยภาพอย่างมีประสิทธิภาพของสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านร่างกายและทักษะ ได้แก่ การพัฒนาการด้านส่วนสูง น้ำหนัก ฯลฯ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะกล้ามเนื้อ ได้แก่ ความคล่องแคล่วว่องไวของร่างกาย

3. ผลสัมฤทธิ์ที่เกี่ยวกับทักษะทางภาษา ได้แก่ ทักษะการฟัง คือการฟังให้ถูกต้องและการฟังด้วยความเข้าใจทักษะการพูด ได้แก่ การพูดถูกต้อง พูดได้ครบถ้วนตามเนื้อหา พูดเพื่อสื่อสารความหมาย ทักษะการอ่าน ได้แก่ การอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง อ่านในใจอย่างเข้าใจ แปลความ ตีความ และสรุปความได้ถูกต้องทักษะการเขียน ได้แก่ การเขียนอย่างถูกต้อง เขียนสื่อสาร

สรุปได้ว่า ลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางเรียน ประกอบด้วย ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การเพื่อนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าในการเรียนรู้ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนและกิจกรรมจากประสบการณ์ที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในแต่ละทักษะ จนเกิดความสำเร็จและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่สามารถวัดและประเมินได้โดยการทดสอบ ดังนั้นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถวัดและประเมินผลแบ่งออกมาเป็นทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

2.4.2 ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2551, น. 96) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2 ประเภทดังนี้

แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ครูใช้กันโดยทั่วไป มี 2 ชนิด ได้แก่ แบบทดสอบอัตนัยและแบบทดสอบปรนัย

แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง เป็นแบบทดสอบวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน โดยมีผู้เชี่ยวชาญได้สร้างขึ้น มีการวิเคราะห์และปรับปรุงคุณภาพจนเป็นมาตรฐาน

สมนึก ภัททิยธนี (2553, น. 73 - 97) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้ ข้อสอบแบบความเรียงหรืออัตนัย เป็นข้อสอบที่มีคำถามเพียงอย่างเดียวให้ผู้เขียนบรรยายตามความรู้ความเข้าใจ ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือกแต่ละตัวเลือกมีความหมายตรงตัวและมีความหมายตรงกันข้าม ข้อสอบแบบเติมคำเป็นข้อสอบที่ผู้ตอบเติมคำหรือประโยคข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ เพื่อให้มีความถูกต้อง ข้อสอบแบบจับคู่ เลือกตอบโดยมีคำหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ส่วน ที่สัมพันธ์กัน ข้อสอบแบบเลือกตอบประกอบด้วย 2 ตอนคือคำถามกับตัวเลือกในจะมีคำตอบที่ถูกต้องและเป็นตัวลวง

สรุปได้ว่าประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถแบ่งได้หลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ โดยจำแนกการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไว้ 2 ลักษณะคือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนในกลุ่มเรียนนั้น โดยมีเกณฑ์การวัดที่ครูเป็นผู้กำหนด และแบบทดสอบมาตรฐานเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเป็นมาตรฐานทั่วไปโดยมีผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ออกแบบทดสอบ

2.4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชวลิต ชูกำแพง (2561, น. 141) ได้สรุปความหมายของ แบบทดสอบ หมายถึงชุดของคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อนำไปให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาเพื่อวัดและประเมินผลซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบของการเขียนตอบ การพูด การปฏิบัติที่สามารถสังเกตได้ และให้เป็นปริมาณได้โดยเน้นในการวัดความสามารถด้านสมอง

สมบัติ ท้ายเรือคำ (2553, น. 73) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดลองที่วัดระดับความสามารถของผู้เรียน ว่ามีความรู้ความสามารถและทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียนไปแล้วมากน้อยเพียงใด

মনชนก รัตนจางค์ (2561, น. 33) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดี ต้องเป็นแบบทดลองที่มีความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย ถามลึก มีความยากง่ายพอสมควร และมีความยุติธรรม

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงแบบทดสอบหรือชุดข้อสอบที่ใช้วัดความสำเร็จหรือความสามารถด้านความรู้ความเข้าใจในการทำกิจกรรมการจัดการเรียนรู้อันหนึ่งของนักเรียนที่เป็นผลมาจากการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้อันหนึ่งของแต่ละรายแผนการจัดการเรียนรู้อันหนึ่งที่ผู้สอนได้กำหนดไว้

2.4.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โชติกา ภาชีผล (2558, น. 55) ได้กำหนดลำดับขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบให้ชัดเจนว่าต้องการใช้ผลการวัดการประเมินแบบอิงกลุ่มเกณฑ์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงกลุ่ม เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาต่างๆ ตามที่หลักสูตรกำหนดในการเรียนการสอนในแต่ละหน่วยการสอน เพื่อสรุปและตัดสินผล การเรียนของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใด ซึ่งผลที่ได้จากการวัดจะโดยเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้สอบด้วยกับ

2. วิเคราะห์หลักสูตร เป็นการแยกแยะให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์ การเรียนการสอน เนื้อเรื่องกิจกรรม/ประสบการณ์ การวิเคราะห์หลักสูตรจะช่วยให้ผู้สอนมีความเข้าใจว่าจะสร้างข้อสอบที่วัดผู้เรียนเกี่ยวกับสมรรถภาพใด ในเนื้อหาใดและช่วงใด

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2540, น. 178 - 179) ได้ให้ความหมายว่า การสร้างแบบสอบถามต้องวางแผนและกำหนดกลุ่มตัวอย่างของพฤติกรรมที่ต้องการวัดอย่างชัดเจน จากการทดสอบแต่ละครั้งซึ่งวิธีในการสร้างแบบสอบแต่ละชุดก็แตกต่างกัน ในการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์สามารถแบ่งได้เป็น 4 ขั้นตอน 1) กำหนดวัตถุประสงค์ของการสอบโดยระบุเป็นข้อๆ เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระทั้งหมดที่จะทำการทดสอบ 2) กำหนดเรื่องของเนื้อหาสาระที่สอน และทำการทดสอบ 3) เตรียมผังของแบบสอบ เพื่อแสดงถึงน้ำหนักของเนื้อหาวิชาและพฤติกรรมต่างๆ ที่ต้องการทดสอบให้ชัดเจน 4) สร้างข้อทดสอบทั้งหมดที่ต้องการจะทดสอบ ให้เป็นไปตามสัดส่วนของน้ำหนักที่ระบุไว้

สรุปได้ว่าสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผู้สร้างแบบทดสอบต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบให้ชัดเจน เป็นไปตามหลักสูตรที่กำหนด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาต่างๆ อาจใช้การวัดประเมินแบบอิงกลุ่มเกณฑ์หรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อการสรุปและตัดสินผล การเรียนของผู้เรียน แต่ละคนว่าและการวิเคราะห์หลักสูตรจะช่วยให้ผู้สอนมีความเข้าใจในการสร้างข้อสอบที่วัดให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงการเตรียมตัวและวางแผนในการออกแบบวัดและแบบประเมินผู้เรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้

2.4.5 การวัดการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นสิ่งสำคัญสำหรับครูที่จะต้องใช้ในตรวจสอบพฤติกรรม และผลการเรียนการสอนของผู้เรียนว่าผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถหรือประสบผลสำเร็จในการเรียน

มากนัก้อยเพียงใด ซึ่งการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้จะเป็แนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

ชวาล แพรัตกุล (2552, น. 61) การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง การตรวจสอบในด้านความรู้ ด้านทักษะ และสมรรถภาพทางด้านต่างๆ ที่นักเรียนได้อบรมสั่งสอนมาจากครู โดยผ่านเครื่องมือการวัดและประเมินผล ซึ่งหมายถึงแบบทดสอบที่ใช้ในการวัดปริมาณความรู้ ความสามารถของผู้เรียนว่ามี การรับรู้มากน้อยเพียงใด การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นโดยเฉพาะเพื่อใช้สำหรับวัดและประเมินความสามารถของผู้เรียนแบบครั้งคราว แบบทดสอบประเภทนี้ใช้แล้วก็สามารถกลับมาใช้ได้อีกครั้งโดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย

2. แบบทดสอบมาตรฐาน เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นโดยใช้กระบวนการที่ซับซ้อนกว่าแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง โดยการนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติหลายครั้ง เพื่อตรวจสอบถูกต้องและปรับปรุงแก้ไขให้ได้แบบทดสอบที่มีคุณภาพดีที่สุด และมีมาตรฐานสูงสุด

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2543, น. 59-72) ได้กล่าวว่า ดั่งนี้รูปแบบของเกณฑ์การประเมินจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เกณฑ์การประเมินในภาพรวม (Holistic Rubrics) หมายถึงแนวทางการพิจารณาการให้คะแนนจากชิ้นงาน โดยมีรายละเอียดของแต่ละชิ้นงานและระดับของชิ้นงานไว้อย่างชัดเจนเพื่อเป็นเกณฑ์ในการประเมินผลงานหรือชิ้นงานและเพื่อพิจารณาคคุณภาพในภาพรวม

2. เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytic Rubrics) หมายถึงแนวทางการให้คะแนนพิจารณาจากแต่ละชิ้นงาน ซึ่งได้กำหนดแนวทางการให้คะแนนโดยใช้คำนิยามหรืออธิบายลักษณะของชิ้นงานนั้นไว้อย่างชัดเจน

บุญชม ศรีสะอาด (2544, น. 50-53) ได้กล่าวว่าลักษณะของเครื่องมือที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ คือ แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เกณฑ์คะแนนสำหรับตัดสินผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่ตามจุดประสงค์นั้นซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบประเภทนี้ และแบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Reference Test) หมายถึง แบบทดสอบที่เน้นการสร้างเพื่อวัดหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร มีความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่งอ่อนได้ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของ

ข้อสอบประเภทนี้ การรายงานผลมาจากคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนที่ใช้ความสามารถเพื่อแสดงถึง ศักยภาพของบุคคลนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะต้องกำหนดจุดประสงค์ และเป้าหมายในการทำงานหรือผลงานนั้นต้องสามารถทำได้จริง เพื่อผู้เรียนจะนำเอาความรู้ ความคิด การวิเคราะห์ ตลอดจนทักษะต่างๆ ที่ได้ มาสร้างสรรค์เป็นผลงานหรือชิ้นงานได้จริงตามความสามารถ และศักยภาพของผู้เรียนนั้น

2.5 ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ คือ ทัศนคติของแต่ละบุคคล สามารถสังเกตได้จากการกระทำ หรือการ แสดงออกจากความรู้สึก เช่น ความชอบ ความพอใจ จะส่งผลต่อร่างกายและจิตใจให้มีพลังงานบวก สามารถทำงานตามความต้องการของตนเองได้อย่างสำเร็จ นักการศึกษากล่าวถึงความพึงพอใจไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตสถาน (2556, น. 840) ได้กล่าวว่า พึงพอใจ หมายถึงรัก ชอบใจ

นาฏสุรีย์ วงศ์อรินทร์ (2558, น. 59) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน คือ ทัศนคติ และความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่อการปฏิบัติงานโดยการทุ่มเทร่างกายและแรงใจในการทำงานนั้น ให้ได้ผลที่ดีที่สุด

อนุพงษ์ ยุธชัย (2562, น. 42) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจคือความชอบ ความสนใจในสิ่งที่ตนเอง ปฏิบัติ ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ชนันธร หิรัญเชาว์ (2562, น. 40) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจคือความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติ ของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งส่งผลในทางที่ดีหรือไม่ดีของนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรมนั้นๆ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสามารถที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ และ ส่งผลดีให้กับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ปาริชาติ ตาสว่าง (2554, น. 57) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง เจตคติทางบวกของบุคคล ที่มีต่องานที่ตนเองปฏิบัติ และยังสามารถลดความเครียดของผู้ทำงานให้ลดน้อยลง จนสามารถ ตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของร่างกายและจิตใจ

Maslow (อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2550, น. 69) ทฤษฎีความพึงพอใจที่เกี่ยวกับความต้องการ ของมนุษย์มีลำดับขั้นตอน จากระดับต่ำสุดไปยังระดับสูงสุด ดังข้อต่อไปนี้

1. ความต้องการทางร่างกาย คือความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์เพื่อความอยู่รอด ต่อการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย

2. ความปลอดภัยและความมั่นคง คือ ความต้องการของมนุษย์ในด้านการทำงาน
3. ความต้องการความผูกพันหรือการยอมรับความต้องการทางสังคม เป็นความต้องการส่วนหนึ่งในสังคม เช่น การชื่นชมจากผู้อื่น
4. ความต้องการในการยกย่อง คือความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นการยกย่องและเป็นการยอมรับจากสังคม
5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต คือระดับความต้องการสูงสุด

สรุปได้ว่าความพึงพอใจคือ ความรู้สึกนึกคิดรวมถึงทัศนคติของแต่ละบุคคลที่มีความแตกต่างกันออกไป เช่น ความชอบทำ ความพอใจในสิ่งที่ตนเองกำลังทำอยู่ ซึ่งสามารถส่งผลในทางที่ดีต่อตนเองและสังคม รวมถึงการกระทำที่ตนเองมีความพึงพอใจในการทำงานตามกระบวนการวางแผนที่ตนเองได้กำหนดไว้และมีความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ตนเองมีความสุขในการทำงานนั้นๆ และไม่ส่งผลร้ายต่อร่างกายและจิตใจ

2.5.1 การวัดความพึงพอใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2556, น. 66-101) ได้กล่าวว่า แบบสอบถามที่เป็นเครื่องมือใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สามารถใช้วัดความพึงพอใจได้ ได้แก่ แบบสอบถามที่กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างตอบโดยการเขียนหรือทำเครื่องหมาย หรือกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถอ่านและเขียนหนังสือได้ ก็ใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถาม ซึ่งสามารถถามถึงข้อเท็จจริง หรือความคิดเห็นของแต่ละบุคคล โดยมีโครงสร้างอย่างชัดเจน ประกอบไปด้วย จุดประสงค์ หรืออธิบายลักษณะแบบสอบถามพร้อมตัวอย่างในส่วนถัดไป จะเป็นสภาพของผู้ตอบ เช่น ชื่อ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และส่วนสุดท้ายคือความคิดเห็น ซึ่งเป็นการเพิ่มเติมของข้อมูลในเรื่องที่ผู้ตอบต้องการบอกอย่างละเอียด

โยธิน แสงวดี (2551, น. 9) ได้กล่าวว่า มาตรการวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธีการ ได้แก่ การใช้แบบสอบถาม โดยออกเป็นแบบคำถาม เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นของแต่ละบุคคล และสามารถทำได้ในลักษณะคำตอบที่ใช้ตัวเลือก การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจ ที่สามารถใช้ได้ แต่ต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการสัมภาษณ์จึงจะได้ข้อมูลที่แท้จริง และการสังเกตถือเป็นวิธีการวัดความพึงพอใจ โดยการสังเกตพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายจากการพูดและกิริยาท่าทาง วิธีการนี้จะอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและสังเกตอย่างมีแบบแผน

อนุพงษ์ ยุธชัย (2562, น. 44) ได้กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจสามารถทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับผู้สนใจในการทำแบบสอบถามว่ามีความต้องการทราบความคิดเห็นในเรื่องใดซึ่งสามารถทำได้โดยการคำตอบคำถามดังกล่าวตามความพึงพอใจด้านต่างๆ ได้

สรุปได้ว่าการวัดความพึงพอใจคือ การบอกถึงความชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่ง โดยวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสามารถวัดได้ที่หลากหลายรูปแบบ เช่น ข้อคำถามแบบวัดประเมินผลสิ่ง ที่ตนเองต้องการทราบ ใช้เครื่องหมาย การเขียนเป็นคำตอบ การสัมภาษณ์ หรือการสังเกต เป็นต้น

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รจนา สุนทรานนท์ (2556) วิจัยเรื่อง เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทย ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อสร้างเกณฑ์การวัดและการประเมินผลสาระนาฏศิลป์ไทยให้สอดคล้องตามมาตรฐาน ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง ที่ระบุไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 จากการศึกษาประเมินความพึงพอใจในคุณภาพของสื่อ CD – ROM เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทยระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจจำนวน 12 ข้อได้พบว่า คณาจารย์และนักศึกษา จำนวน 86 คน มีความพึงพอใจในคุณภาพของสื่อ CD – ROM เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทย ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและจากการสัมภาษณ์ได้พบว่าครุมีความเห็นว่ารบ่ากฤตภินินหารเป็นการ แสดงที่มีกระบวนการทำร่าเป็นมาตรฐานและควรกำหนดไว้ในหลักสูตรในสถาบันการศึกษาต่างๆ คิดเห็น โดยรวมในระดับมากที่สุด

เจษฎา ศิลาสีทธิ์ (2556) การพัฒนากิจกรรม มการเรียนรู้ตามแนวคิดเดวิสสาระนาฏศิลป์ เรื่อง ฟ้อนหนุ่มมอหินขาวสาวลำปะทาว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีจุดประสงค์ เพื่อพัฒนาการจัดการจัดการมการเรียนรู้ และศึกษาด้ชนีประสิทธิผลของการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ และเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน แบบทดลองวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดประเมินทักษะปฏิบัติแบบวัดเจตคติต่อวิชานาฏศิลป์ ผลการวิจัย การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสสาระนาฏศิลป์ เรื่องฟ้อนหนุ่มมอหินขาวสาวลำปะทาว เป็นสื่อทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชานาฏศิลป์หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และยังเป็นการศึกษาฝึกทักษะปฏิบัติได้ในระดับดี

นิตยา เต็งประเสริฐ (2557) การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่วิชาดนตรีนาฏศิลป์ มีจุดประสงค์ เพื่อพัฒนารูปแบบจัดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะปฏิบัติทำระบำไก่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของผู้เรียนในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือแสดงชุดระบำไก่แบบประเมินทักษะปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รูปแบบการผสมผสาน

ทักษะปฏิบัติเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือชุดระบำไก่ ระหว่างกลุ่มทดลองและควบคุมมีความต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวิทย์ พรหมหมวก (2560) ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่มีต่อ
ทักษะปฏิบัติการเล่นในท้องถิ่นและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีจุดประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเล่นในท้องถิ่นของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส และเปรียบเทียบ
ความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น ก่อนและหลังเรียน และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนที่มี
ต่อการเรียนในเรื่องการเล่นในท้องถิ่นด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยใช้
แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน และแบบประเมินทักษะปฏิบัติการเล่นในท้องถิ่น
แบบประเมินผลทักษะปฏิบัติรายบุคคลคนและรายกลุ่ม แบบสอบถามวัดความภาคภูมิใจในภูมิปัญญา
ท้องถิ่นและแบบสอบถามความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะปฏิบัติการเล่นในท้องถิ่นของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
มีความภาคภูมิใจสูงกว่าก่อนเรียน และมีความพึงพอใจในการเรียนเรื่องการเล่นท้องถิ่นของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ระดับมากที่สุด

อนุพงษ์ ยุธชัย (2562) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
ประกอบแบบฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องรามายโอราน มีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาแนวคิด
ของเดวิสเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลัง และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของ
นักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่ามีประสิทธิภาพ (E1 / E2) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่
กำหนดไว้ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ
เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนประกอบแบบฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสเรื่องรามายโอราน ก่อนเรียน
และหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีความพึงพอใจของนักเรียนโดยรวมมี
ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

ปีชเลย์ (Beasley,1979) ผลการฝึกทักษะภาคปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเด
วิส โดยใช้แผนการจัดการเรียนการสอนที่เฉพาะในรายวิชาที่เน้นในด้านทักษะปฏิบัติและวิธีการ
ติดต่อในการทำงานทดลองทางเคมีของนักเรียนวิชาเคมีพื้นฐาน และเพื่อศึกษาการฝึกทักษะการทดลอง
อย่างเดี่ยวและผลการฝึกทักษะการทดลองในการคิดร่วมกัน กำหนดเกณฑ์การประเมินคือ ความแม่นยำ
และความคงที่แน่นอน ความถูกต้อง โดยใช้การสังเกตพฤติกรรม แล้วนำข้อมูลที่ได้รับความรวบรวมและ

นำไปวิเคราะห์หาค่าความแปรปรวน ผลจากงานวิจัยพบว่า ทักษะปฏิบัติของนักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะในกลุ่มทดลองจำนวน 2 กลุ่ม มีทักษะปฏิบัติสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งแสดงว่าผลการฝึกทักษะด้วยการปฏิบัติทดลอง ทำให้นักเรียนมีเทคนิคในการทดลองที่มีความแม่นยำและความคงที่แน่นอน รวมถึงความถูกต้องในการทดลองสูงขึ้น

อาร์โนลด์ (Abrams, 1986) ได้ศึกษาผลของวิดิทัศน์ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อการสอนทักษะปฏิบัติการถ่ายภาพเบื้องต้น การศึกษาครั้งนี้เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของวิดิทัศน์ปฏิสัมพันธ์ในกระบวนการเรียนการสอนเปรียบเทียบกับวิดิทัศน์สอนทักษะการถ่ายภาพเบื้องต้นในสถานการณ์เรียนแบบรายบุคคลในระดับวิทยาลัย ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มที่เรียนด้วยวิดิทัศน์ปฏิสัมพันธ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าที่เรียนจากวิดิทัศน์ธรรมดา ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โบช และ มาแชล (Boeh and Mae shall, 2000, p.2902) ได้ศึกษางานวิจัยการจัดการเรียนรู้การเต้นรำ แบบลาบาโนเตชั่น (Labanotation) เป็นการเรียนเต้นรำ แบ่งเป็นจำนวน 2 กลุ่มกลุ่มละเท่าๆ กัน โดยมีกลุ่มที่มีความรู้ความสามารถที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน กลุ่มที่ 1 จะใช้วิธีการสอนแบบการบรรยายและประกอบวิธีการสาธิต และกลุ่มที่ 2 จะใช้วิธีการสอนแบบการเต้นรำ แบบลาบาโนเตชั่น ซึ่งจะวัดและประเมินในเรื่องความถูกต้องของการก้าวเท้า จังหวะและความแม่นยำในการก้าวเท้า ประกอบจังหวะและทักษะการสร้างสรรค์การแสดงผลของการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ 2 ที่ใช้วิธีการสอนแบบการเต้นรำแบบลาบาโนเตชั่น (Labanotation) มีความพัฒนาการเต้นรำสูงกว่ากลุ่มที่ 1 ที่ใช้วิธีการสอนแบบการบรรยายประกอบวิธีการสาธิต

การศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าในประเด็นต่างๆ ดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่จะทำการวิจัย และสามารถนำความรู้พื้นฐานเหล่านี้มาใช้ในการเขียนวิจัย และความรู้พื้นฐานส่วนหนึ่งจะช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผล และอภิปรายผลในการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทักษะปฏิบัติเดวีส์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบุภาควิชาการโดยทักษะปฏิบัติของเดวิสผู้วิจัยได้ดำเนินการกำหนดองค์ประกอบของการวิจัย ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มวิธีการเลือกแบบกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองจำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 10 คน เนื่องจากเป็นการจัดกลุ่มที่ต้องให้จำนวนนักศึกษาในแต่ละกลุ่มเป็นเลขคู่ เนื่องจากปฏิบัติทักษะการรำจะรำเป็นคู่

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษางานวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ ระบุภาควิชาการ โดยทักษะปฏิบัติเดวิสของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในครั้งผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องผลการจัดการเรียนรู้ ชุดระบุภาควิชาการ โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส ในกลุ่มทดลอง จำนวน 4 แผน

2) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องผลการจัดการเรียนรู้ ชุดระบุภาควิชาการ โดยใช้รูปแบบการสอนปกติ ในกลุ่มควบคุม จำนวน 4 แผน

3.2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความรู้เกี่ยวกับระบํากฤตดาภินิหาร เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 1 ฉบับ 10 ข้อ 10 คะแนนและอัตนัย 1 ข้อ 5 คะแนน

2) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ

1. แบบประเมินการปฏิบัติการร้องเพลงระบํากฤตดาภินิหารจำนวน 1 ฉบับ

2. แบบประเมินการปฏิบัติทำรำเพลงระบํากฤตดาภินิหารจำนวน 1 ฉบับ

3) แบบประเมินความพึงพอใจมีเกณฑ์การประเมินความพึงพอใจ 5 ระดับ คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือ โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัยดังนี้

3.3.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2) ศึกษา และวิเคราะห์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม รายวิชาระบํามาตรฐาน เพลงระบํากฤตดาภินิหาร

3) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพลงระบํากฤตดาภินิหาร ตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 จำนวน 4 แผนประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับเพลงระบํากฤตดาภินิหาร มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาเพลงระบํากฤตดาภินิหาร ผู้คิดประดิษฐ์ทำรำ เครื่องแต่งกาย ดนตรีที่ใช้ในการแสดง บทร้องเพลงระบํากฤตดาภินิหาร ทำนองเพลง ความหมายเนื้อร้อง โอกาสที่ใช้แสดง

2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การขับร้องเพลงครวญหา

3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การปฏิบัติทำรำเพลงระบํากฤตดาภินิหารตั้งแต่ทำออกจนถึงเนื้อร้องที่ว่า “ดนตรีเรื่อยประโคมประโลมลาน”

4. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การปฏิบัติทำรำประกอบเพลงระบํากฤตดาภินิหาร ตั้งแต่เนื้อร้องที่ว่า “แล้วลีลาศเรียงรำรำราย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลนำขึ้นรื่นรมย์ครั้น” และทำนองจบ

4) นำแผนการจัดการเรียนรู้ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำมาปรับปรุงให้สมบูรณ์

5) นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องผลการจัดการเรียนรู้ : ชุดระบํากฤตภาณินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน วิเคราะห์หาคุณภาพด้านความเที่ยงตรง (IOC) ได้ค่าคะแนน IOC อยู่ระหว่าง 0.80 – 1.00

6) นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องผลการจัดการเรียนรู้ : ชุดระบํากฤตภาณินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์ มาวิเคราะห์ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

7) นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องผลการจัดการเรียนรู้ : ชุดระบํากฤตภาณินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 การสร้างแบบทดสอบมีขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2) ศึกษา และวิเคราะห์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม รายวิชาระบํามาตรฐาน เพลงระบํากฤตภาณินหารเรื่องระบํามาตรฐานนาฏศิลป์ไทย เพลงระบํากฤตภาณินหารโดยค้นคว้าเนื้อหาที่นำมาสอนเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา ระบํากฤตภาณินหาร และองค์ประกอบในการแสดง และศึกษาทฤษฎีหลักการ และวิธีการสร้างแบบทดสอบและเครื่องมือวัดผลและประเมินผล

3) ศึกษาขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความรู้

4) สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับระบํากฤตภาณินหาร เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 1 ฉบับ 10 ข้อ 10 คะแนน และอัตนัย 1 ข้อ 5 คะแนน รวมทั้งสิ้น 15 คะแนน โดยใช้โปรแกรม Quizizz

5) นำแบบทดสอบ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำมาปรับปรุงให้สมบูรณ์

6) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วให้ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน วิเคราะห์หาคุณภาพด้านความเที่ยงตรง (IOC) ได้ค่าคะแนน IOC อยู่ระหว่าง 0.80 – 1.00

7) นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

8) นำแบบทดสอบที่เตรียมไว้ไปใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลจากทดลองได้ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.56 – 0.83 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.33 – 0.89 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94

9) นำแบบทดสอบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 การสร้างแบบวัดและประเมินทักษะมีขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตรแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2) ศึกษาการสร้างแบบวัดและประเมินผลทักษะปฏิบัติ

3) สร้างแบบประเมินทักษะการนำเสนองานรายกลุ่มในหัวข้อเรื่องความรู้เกี่ยวกับระบํากฎาภินิหาร โดยใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลตามหัวข้อดังนี้ คือ ความถูกต้องของเนื้อหา 2 คะแนน การตอบคําคอบ 2 คะแนน การนำเสนองานและวิธีการเลือกใช้เทคโนโลยี 1 คะแนน จำนวน 5 คะแนน

4) สร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติาร้องเพลงครวญหา และแบบประเมินทักษะปฏิบัติทำรำประกอบเพลงระบํากฎาภินิหาร โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ แบบประเมินทักษะแบ่งออกเป็น 2 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบประเมินการปฏิบัติาร้องเพลงครวญหา จำนวน 1 ฉบับ โดยใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลตามหัวข้อดังนี้ คือ ความถูกต้องของเนื้อเพลง ทำนองถูกต้อง จังหวะถูกต้อง แม่นยำและการออกเสียงอย่างถูกต้องและชัดเจน โดยกำหนดค่าคะแนนหัวข้อละ 5 คะแนนรวมทั้งสิ้น 20 คะแนน และใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูปคัสกอร์ (Scoring rubrics)

ฉบับที่ 2 แบบประเมินการปฏิบัติทำรำระบํากฎาภินิหาร จำนวน 1 ฉบับ โดยใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลตามหัวข้อดังนี้ คือ ความถูกต้องของท่ารำ จังหวะถูกต้อง แม่นยำ ความพร้อมเพรียง และลีลาท่ารำที่สวยงามและชัดเจนโดยสอบเก็บคะแนนระหว่างเรียน ในแผนการเรียนรู้อันที่ 3 และแผนการจัดการเรียนรู้อันที่ 4 กำหนดคะแนนครั้งละ 20 คะแนน ในแต่ละแผน แล้วสอบปฏิบัติท่ารำในรูปแบบการแสดงชุดระบํากฎาภินิหาร กำหนดค่าคะแนน 10 คะแนน รวมทั้งสิ้นคะแนนปฏิบัติท่ารำ 50 คะแนน ในการสอบเก็บคะแนนในแผนการจัดการเรียนรู้อันที่ 3 และ 4 กำหนดค่าคะแนนในแต่ละหัวข้อ หัวข้อละ 5 คะแนน และสอบปฏิบัติท่ารำในรูปแบบการแสดงชุดระบํากฎาภินิหาร กำหนดค่าคะแนนความถูกต้องของท่ารำ 3 คะแนน จังหวะถูกต้องแม่นยำ 3 คะแนน ความพร้อมเพรียง 2 คะแนน ลีลาท่ารำที่สวยงามและชัดเจน 2 คะแนน ใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูปคัสกอร์ (Scoring rubrics)

5) นำแบบประเมินทักษะ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำมาปรับปรุงให้สมบูรณ์

6) นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน วิเคราะห์หาคุณภาพด้านความเที่ยงตรง (IOC) ได้ค่าคะแนน IOC อยู่ระหว่าง 0.80 – 1.00

7) นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติมาวิเคราะห์ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วแก้ไข
ปรับปรุงตามคำแนะนำ

8) นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติไปใช้กลุ่มตัวอย่าง

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยดังนี้

3.4.1 เตรียมความพร้อมผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้แก่นักศึกษาระดับปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 18 คน และเตรียมความพร้อมของผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึง
วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รวมทั้งและการวัดประเมินผล

3.4.2 ดำเนินตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพลงระบำกฤดาภินิหาร จำนวน 4 แผน
ใช้เวลาทดลอง 16 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง โดยใช้รูปแบบการสอนของเดวิส นักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

3.4.3 ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบทดสอบและแบบประเมินทักษะปฏิบัติการ
ร้องและปฏิบัติการรำ ซึ่งประเมินโดยครูผู้สอน หลังการจัดการเรียนรู้ทุกแผน

3.4.4 ทำแบบทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้
ด้านนาฏศิลป์ เรื่องความรู้เกี่ยวกับระบำกฤดาภินิหาร และนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนไป
วิเคราะห์ข้อมูล

3.4.5 รวบรวมข้อมูลที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติดังนี้

3.5.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวิจัยเรื่อง การจัดการ
เรียนรู้ : ระบำกฤดาภินิหาร โดยทักษะปฏิบัติของเดวิส ดังนี้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ใช้สูตรดังนี้ (สุวิมล ติรกานนท์, 2548, น. 148)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
	R	แทน	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 83)

$$p = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ความยากของคำถามแต่ละข้อ
	R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (นภาพร สิงห์กัด, 2531, น. 51)

$$r = \frac{P_H + P_L}{n}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	P_H	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มสูง
	P_L	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนผู้ตอบทั้งหมดในกลุ่มสูงหรือในกลุ่มต่ำ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น.96)

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่น
	k	แทน	จำนวนข้อคำถาม
	p	แทน	สัดส่วนของผู้สอบที่ตอบแต่ละข้อคำถามถูก
	q	แทน	สัดส่วนของผู้สอบที่ตอบแต่ละข้อคำถามผิดมีค่าเท่ากับ (1-p)
	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

3.5.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ชุดระบำ กฤดาภินิหารโดยใช้การสอนปฏิบัติของเดวิส

ค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 102) ใช้สูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ X	แทน	คะแนนดิบ
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
n	แทน	จำนวนนักเรียน 42
\sum	แทน	ผลรวม

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 103) ใช้สูตรดังนี้

$$SD = \sqrt{\frac{N\sum D^2 - (\sum D)^2}{n}}$$

เมื่อ SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum D$	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบของนักเรียน
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคน
N	แทน	จำนวนนักเรียน

3.5.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติรายวิชา ระบำมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะ ปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t - test (Independent) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 113) โดยใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2) - (\mu_1 - \mu_2)}{\sqrt{s^2_{\bar{X}_1} - s^2_{\bar{X}_2}}}$$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์และการนำเสนอผลของการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบุภาคการนิพนธ์ โดยทักษะปฏิบัติของเดวิส ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

- 4.1 สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์
- 4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การนำเสนอข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกันในการแปลความหมายผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	สถิติทดสอบความแตกต่างและค่าน่าสนใจ
n	แทน	จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง
Sig	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบ
*	แทน	มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

4.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ รายวิชา ระบุภาคการนิพนธ์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

4.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชา ระบุภาคการนิพนธ์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติ

4.2.3 ผลการศึกษาคความพึงพอใจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อรายวิชา ระบุภาคการนิพนธ์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ รายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบํากฤตภาณินหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบํากฤตภาณินหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

การทดสอบ	n	\bar{X}	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	8	25.63	.518	9.13*	0.00
กลุ่มควบคุม	10	20.50	1.509		

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 4.1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบํากฤตภาณินหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 9.137$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏว่า นักศึกษาที่เรียนระบํากฤตภาณินหาร โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3.2 ผลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาระบบมาตรฐาน 4.2 และ 4.3

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติการร้องและทักษะปฏิบัติการรำรายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบํากฤตภาณินหารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

การทดสอบ	กลุ่ม	n	\bar{X}	SD	t	Sig.
ทักษะปฏิบัติการร้อง	กลุ่มทดลอง	8	17.63	1.30	4.91*	0.00
	กลุ่มควบคุม	10	14.30	1.56		
ทักษะปฏิบัติการรำ	กลุ่มทดลอง	8	44.25	0.88	8.14 *	0.00
	กลุ่มควบคุม	10	34.50	3.27		

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติการร้องและทักษะปฏิบัติการรำรายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะปฏิบัติการร้อง เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 4.91$ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะปฏิบัติทำรำ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 8.14$ ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยกลุ่มทดลองใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมใช้วิธีการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	n	\bar{X}	SD	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	8	63.63	1.92	10.31*	0.00
กลุ่มควบคุม	10	55.30	3.42		

*ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 4.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 10.315$ ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้าน

ทักษะปฏิบัติของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2.3 ผลการศึกษาความพึงพอใจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อรายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบํากฤตภาณินหารโดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ตารางที่ 4.4 แสดงผลความพึงพอใจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อรายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบํากฤตภาณินหารโดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

รายการ	\bar{X}	SD	ระดับความพึงพอใจ
1. ผู้สอนมีทักษะในการสอนเพลงระบํากฤตภาณินหาร	5.00	0.00	มากที่สุด
2. มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนเป็นขั้นตอน	4.62	0.51	มากที่สุด
3. มีกระบวนการเรียนการสอนสอดคล้อง ตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส	5.00	0.00	มากที่สุด
4. การจัดการเรียนการสอน สอนจากง่ายไปสู่ยากและมีความซับซ้อนในกระบวนการจัดการเรียนการสอน	4.88	0.35	มากที่สุด
5. ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลาย	4.75	0.46	มากที่สุด
6. การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.25	0.70	มาก
7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน	4.88	0.35	มากที่สุด
8. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง	5.00	0.00	มากที่สุด
9. มีการวัดและประเมินผลทุกขั้นตอน	4.88	0.35	มากที่สุด
10. การจัดการเรียนการสอนเพื่อต่อการพัฒนาทักษะทางวิชาเรียนนาฏศิลป์	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม	4.82	0.23	

จากตาราง 4.4 พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีรายวิชาระบบมาตรฐาน ชุดระบํากฤตภาณินหารโดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีความพึงพอใจโดยรวมต่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.82, SD = 0.23) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษาที่มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ในเรื่องผู้สอนมีทักษะในการสอนชุดระบํากฤตภาณินหารกระบวนการ

การเรียนการสอนสอดคล้องตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง ค่า (\bar{X} = 5.00, SD = 0.00) และรองลงมาในค่าความพึงใจมากที่สุดในเรื่องการจัดการเรียนการสอน สอนจากง่ายไปสู่ยากและมีความซับซ้อนในกระบวนการจัดการเรียนการสอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันและมีการวัดและประเมินผลทุกชั้นตอน ค่า (\bar{X} = 4.88, SD = 0.35) ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลาย ค่า (\bar{X} = 4.75, SD = 0.46) มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนเป็นขั้นตอน ค่า (\bar{X} = 4.62, SD = 0.51) และมีความพึงพอใจในระดับมากในเรื่องการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ค่า (\bar{X} = 4.25, SD = 0.70)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชาระบบบำมาตรฐาน ชุดระบํากฤตภาณินหารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับการสอนแบบปกติ โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ รายวิชาระบํามาตรฐาน ชุด ระบํากฤตภาณินหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับการสอนแบบปกติ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชาระบํามาตรฐาน ชุด ระบํากฤตภาณินหาร โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับการสอนแบบปกติ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อรายวิชาระบํามาตรฐาน ชุด ระบํากฤตภาณินหารโดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 จำนวน 1 ห้องเรียน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มและกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องผลการจัดการเรียนรู้ ระบํากฤตภาณินหารโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ จำนวน 4 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความรู้เกี่ยวกับระบํากฤตภาณินหาร เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 1 ฉบับ 10 ข้อ 10 คะแนนและอัตนัย 1 ข้อ 5 คะแนน 3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ ประกอบด้วย แบบประเมินการปฏิบัติการร้องเพลงครวญหาและแบบประเมินการปฏิบัติทำรำเพลงระบํากฤตภาณินหาร 4) แบบประเมินความพึงพอใจมีเกณฑ์การประเมินความพึงพอใจ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด สรุปผลการวิจัยดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์กับการสอนแบบปกติ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า ค่า $t = 9.137$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏว่า นักศึกษาที่เรียนระบํากฤตภาณินหารโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

5.1.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชา ระบํามาตรฐาน ชุดระบํากฤตภาณินหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้

รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่าค่า $t = 10.315$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้โดยรวมด้านทักษะปฏิบัติของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3 ผลความพึงพอใจพบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี รายวิชาระบำมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหารโดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนโดยรวมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.82$, $SD = 0.23$)

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชาระบำมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหารของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนแบบปกติระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่เนื่องจากผลการทดสอบกลุ่มทดลองมีคะแนนผลการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ที่มีนักศึกษาจำนวน 2 คนอยู่ในระดับค่าคะแนนที่เพิ่ม 7 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 1.26 นักศึกษาจำนวน 4 คนอยู่ในระดับค่าคะแนนที่เพิ่ม 4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 0.72 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิส มีขั้นตอนที่เน้นกระบวนการจัดการเรียนที่ให้ผู้เรียนได้ศึกษาและเชื่อมโยงทักษะ จนเกิดเป็นทักษะที่สมบูรณ์สามารถสร้างองค์ความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของชุดระบำกฤดาภินิหาร สอดคล้องกับงานวิจัยของนิตยา เต็งประเสริฐ (2557) เรื่องการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติชุดระบำไก่ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ที่เกี่ยวกับการแสดงชุดระบำไก่ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการศึกษาพบว่าในภาพรวมมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งงานวิจัยของสุวิทย์ พรหมหมวก (2556) เรื่องผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies) ที่มีต่อทักษะปฏิบัติการละเล่นในท้องถิ่นและความภาคภูมิใจในเรื่องภูมิปัญญาท้องถิ่นกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนเรื่องการละเล่นในท้องถิ่นด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีความภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งค่าเฉลี่ยก่อนเรียนอยู่ที่ 3.21 และค่าเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 4.58 ซึ่งมีผลต่างกันเท่ากับ 1.37

5.2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติการร้องและทักษะปฏิบัติการรำรายวิชาระบำมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหาร ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้โดยรวมด้านทักษะปฏิบัติของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นผลมาจากการนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์มาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญทั้งในด้านการร้องและการปฏิบัติท่ารำซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มนชนก รัตนจรรย์ (2561) เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวีส์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนด้วยรูปแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวีส์พบว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนและมีผลคะแนนทางการเรียนสูงกว่ากับกลุ่มที่ใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งงานวิจัยของ ปานทิพย์ ตูลพันธ์ (2560) เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยโดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เพื่อส่งเสริมความกล้าแสดงออกของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเกาะหมากน้อย จังหวัดพังงา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความกล้าแสดงออกด้านการพูด ด้านการกระทำ และด้านการแสดงความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ความกล้าแสดงออกของนักเรียนหลังเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2.3 ผลความพึงพอใจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีต่อรายวิชาระบำมาตรฐาน ชุดระบำกฤดาภินิหารโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์โดยรวมมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.82, SD = 0.23$) เนื่องจากการเรียนการสอนได้ตอบสนองความต้องการของนักศึกษา และ นักศึกษาสามารถปฏิบัติได้จริงได้ทุกขั้นตอน สามารถปฏิบัติทักษะและเชื่อมโยงทักษะได้จริงซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของปาริชาติ ตาสว่าง (2554) เรื่อง ผลการพัฒนาการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่อง เชิงตำเมียง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านม่วงกุล อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความพอใจในระดับมากที่สุด อีกทั้งงานวิจัยของพิทยา คงอ้ว (2551) เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนแบบเดวีส์ร่วมกับการสอนแบบร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการปฏิบัติงานไฟฟ้าเพื่อการเกษตรของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาเกษตรศาสตร์ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี (ภาคใต้) ผลว่าวิจัยพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนของเดวีส์ร่วมกับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เป็นแนวทางให้ผู้สอนในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนทำให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาอื่นๆ เพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงสุดในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนด

2. การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติเดวีส์ ผู้สอนต้องศึกษาขั้นตอนและทำความเข้าใจในวิธีการสอนและต้องวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน

5.3.2 ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย ครั้งต่อไป

1) ควรมีการพัฒนา รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ในรายวิชาอื่นๆ เพื่อมุ่งเน้นผลการจัดการเรียนการสอนและประสิทธิภาพของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด

2) ควรคำนึงถึงตัวแปรต่างๆ ที่อาจเป็นอุปสรรคในการทดลอง เช่น ความสามารถและความถนัดของผู้เรียนแต่ละคน ในการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ

บรรณานุกรม

- การแสดงชุดระบำกฤดาภินิหาร. (ม.ป.ป.). สืบค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2563, จาก <https://www.finearts.go.th/main>.
- จารุณี ลิ้มปนานนท์. (2539). การใช้ชุดฝึกกิจกรรมนาฏศิลป์ด้วยตนเองสำหรับครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- เจษฎา ศิลาสิทธิ์. (2556). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ สารระนาฏศิลป์เรื่อง **พ่อนุ่นมอหินขาว สาวลำปะทาว** ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).
- ชนันธร หิรัญเชาว์. (2562). การพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต).
- ชลิต ลิ้มพระคุณ. (2555). การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์เรื่องการซ่อมแซมเสื้อผ้าเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากรปฐมวัยและประถมศึกษา. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- ชวลิต ชูกำแพง. (2561). การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรแนวคิดและกระบวนการ. (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวาล แพรัตกุล. (2552). **เทคนิคการวัดผล**. (พิมพ์ครั้งที่7). กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- โชติกา ภาชีผล. (2558). การวัดและประเมินผลการเรียนรู้พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ : ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐภรณ์ หลาวทอง. (2561). **การสร้างเครื่องมือการวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ:จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2561). **ศาสตร์การสอน**. พิมพ์ครั้งที่22. กรุงเทพฯ:จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาฏสุรีย์ วงศ์อรินทร์. (2558). การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม **พ่อนคนแพร์นี้ใจงาม** สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร).
- นภาพร สิงห์ทัด. (2531). **เอกสารประกอบการสอน วิชาศึกษา 351 สถิติและการวิจัยเบื้องต้น**. มปท. : วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา
- นิตยา เต็งประเสริฐ. (2557). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้การผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวีส์และการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติระดับอำเภอ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- บุญชม ศรีสะอาด. (2544). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพฯ : บริษัทสุวีริยาสาส์น จำกัด.
- _____. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : บริษัทสุวีริยาสาส์น จำกัด.
- _____. (2554). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ : บริษัทสุวีริยาสาส์น จำกัด.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2543). วิธีวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : พี.เอ็น.การพิมพ์.
- บุปผา กัตติยง. (2557). ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะปฏิบัติการทำขนมในท้องถิ่นสงขลาและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม. หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2557).
- ปาริชาติ ตาสว่าง. (2554). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) เรื่อง เชื้อนึ่งข้าวเหนียว ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).
- ปานทิพย์ ตูลพันธ์. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทย โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อส่งเสริมความกล้าแสดงออกของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเกาะหมากน้อย จังหวัดพังงา. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี).
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2551) การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้: ปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยการฝึกหัดครูมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- พิทยา คงอิว. (2561). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเดวิสร่วมกับการสอนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการปฏิบัติงานไฟฟ้าเพื่อการเกษตรของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาเกษตรศาสตร์ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี(ภาคใต้). (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช).
- มนชิตา เรื่องรัมย์. (2556). การพัฒนาแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปกร).
- มนชนก รัตนจำนงค์. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. (2560). รายงานประจำปี 2569 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. (2561). รายงานประจำปี 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- แยกดี วิบูลย์ศรี (2540). การวัดผลและการสร้างผลแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- โยธิน แสงวดี. (2551). การวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาและฝึกอบรมการวิจัย.
- รจนา สุนทรานนท์. (2556). เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพนาฏศิลป์ไทย ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา
7 รอบ 5 ธันวาคม 2554. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2553). ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2553). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 7. กทม. : โรงพิมพ์ประสานการพิมพ์.
- สุพัตรา รักชาติ. (2556). ผลการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์เสริมด้วยแบบฝึกทักษะที่
เน้นเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และทักษะปฏิบัติดนตรีไทย ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและ
การสอนมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี).
- สุวิมล ติरणานนท์. (2548). การประเมินโครงการ : แนวทางสู่การปฏิบัติ. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ พรหมหมวก. (2556). ผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ที่มีต่อทักษะปฏิบัติ
การเล่นในท้องถิ่นและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยทักษิณ).
- สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง. (2559). หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต. คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการการพุทธศาสนา. (2561). ยุทธศาสตร์ชาติ. กรุงเทพฯ.
- อนุพงษ์ ยุธชัย. (2562). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนประกอบแบบฝึกทักษะ
ปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องรามเกียรติ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Abrams, Arnold H. (1986). "Effectiveness of Interactive Video in Teaching Basic Photography Skill (Disc, Intelligent, Computer Assisted)." **Dissertation Abstracts International** 46, 11 (January): 3326-A
- Beasley, W. E (1979). **The effect of Physical and Mental Practice of Psychomotor Skills on Chemistry Student Laboratory Performance.** Dissertation Abstracts International, 39(9), 5428-A.
- Boeh and Maeshall. (2000). **The Effective of Labanotation in Learning Ballroom Dance.** Dissertation Abstracts International. 991 (12) : 2902-A.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธรรมรัตน์ โฉวสกุล ประธานสาขาวิชาภูมิศิลป์และศิลปการแสดง
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์วาสนา โปร่งจิต รองคณบดีฝ่ายบริหาร
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกานดา สารน้อย หัวหน้าภาคสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
4. ดร.สายพิน สีหรัักษ์ อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
5. ดร.สุกัญญา บุญศรี อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๙/๑๙/๑๕

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอลำลูกกา
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรรมรัตน์ โถวสกุล

เนื่องด้วย นางสาวชไมพร จันทรวินบูลย์ รหัสนักศึกษา ๑๑๖๒๗๐๗๑๐๐๑ - ๙ นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบายทัศนบริหารโดยทักษะปฏิบัติเดวีส์ โดยมีรองศาสตราจารย์ คำรณสุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมพร จูรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานบัณฑิตศึกษาคณะฯ

โทร ๐๒ ๕๔๙ ๓๒๙๘

โทรสาร ๐๒ ๕๓๗ ๕๐๒๒

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๙/ ๑๙๑๔

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์วาสนา โปร่งจิต

เนื่องด้วย นางสาวชไมพร จันทรวินบูลย์ รหัสนักศึกษา ๑๑๖๒๗๐๗๑๐๐๑๑ - ๙ นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบุว่ากวดกาบริหารโดยทักษะปฏิบัติเดวิส โดยมีรองศาสตราจารย์ คำรณสุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมพร จูรี)

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานบัณฑิตศึกษาคณะฯ

โทร ๐๒ ๕๔๙ ๓๒๙๘

โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๒๒

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทร 0 2549 3298

ที่ อว 0649.09/1816

วันที่ 19 ตุลาคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ดร.สุกัญญา บุญศรี

เนื่องด้วย นางสาวชไมพร จันทรวินบูลย์ รหัสนักศึกษา 116270710001 - 9 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาคพิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบุำกฤตวากินิหารโดยทักษะปฏิบัติเดวิส โดยมีรองศาสตราจารย์ คำรณ สุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร ชูรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทร 0 2549 3298

ที่ อว 0649.09/1๕17

วันที่ 19 ตุลาคม 2563

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ดร.สายพิน สีหรัักษ์

เนื่องด้วย นางสาวชไมพร จันทรวินุญช์ รหัสนักศึกษา 116270710001 - 9 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาคพิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบุภาควิชาบริหารโดยทักษะปฏิบัติเควีส์ โดยมีรองศาสตราจารย์ คำรณ สุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร ชูรี)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

ที่ อว ๐๖๔๙.๐๙/๑๙๑๙

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

๑๙

ตุลาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกานดา สารน้อย

เนื่องด้วย นางสาวชไมพร จันทรวินิจฉัย รหัสนักศึกษา ๑๑๖๒๗๐๗๑๐๐๐๑ - ๙ นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาควิชาศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบุว่ากฤตภินิหารโดยทักษะปฏิบัติเดวิส โดยมีรองศาสตราจารย์ คำรณสุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และเชี่ยวชาญเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ เหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้ และในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมพร ชูรี)

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานบัณฑิตศึกษาคณะฯ

โทร ๐๒ ๕๕๙ ๓๒๙๘

โทรสาร ๐๒ ๕๗๗ ๕๐๒๒

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือใน
การวิจัยและเก็บข้อมูลในการวิจัย

ที่ อว ๐๖๔๑.๐๓/๐๕๓

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
ถนนรัชดาภิเษก เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

๑๕

กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

เรื่อง ยินดีให้ความอนุเคราะห์การทดลองใช้เครื่องมือในการทำวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์

เรียน คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ตามที่นางสาวชไมพร จันทรวิบูลย์ นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาคพิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือในการทำวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์จากนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบายกฤตภาณินหาร โดยทักษะปฏิบัติเดวิส ในภาคเรียนที่ ๒/๒๕๖๓ นั้น

ในการนี้ สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ยินดีให้ความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือในการทำวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์ในเรื่องดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประเสริฐ ฉิมท้วม)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง

โทร. ๐๒ ๙๔๒ ๖๘๐๐ ต่อ ๓๐๑๘, ๓๐๑๙

โทรสาร ๐๒ ๕๑๒ ๓๖๙๕

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง โทร ๓๐๖๔

ที่ อว ๐๖๔๑.๐๓/

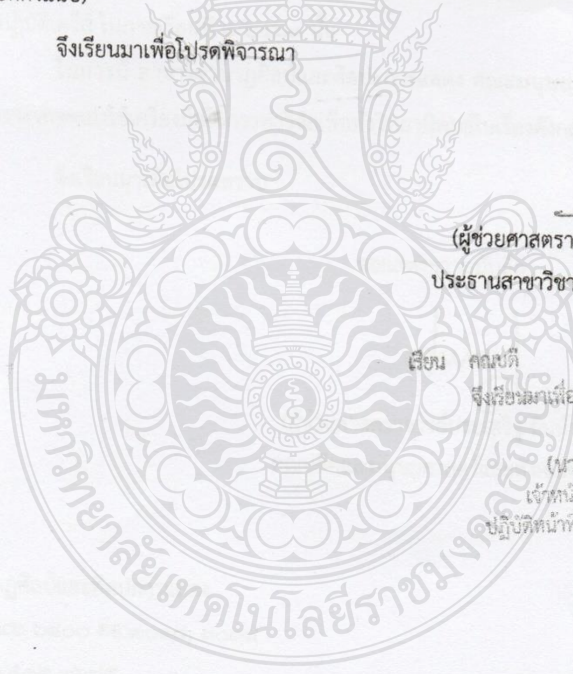
วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

เรื่อง ลงนามหนังสือให้ความอนุเคราะห์
เรียน คณบดี

ด้วยนางสาวชไมพร จันทรวินุญย์ นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาคพิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือในการทำวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์จากนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบุำกฤตภานินหาร โดยทักษะปฏิบัติเดวีส์ ในภาคเรียนที่ ๒/๒๕๖๓

ในการนี้ สาขาวิชา ขอความอนุเคราะห์ลงนามหนังสือให้ความอนุเคราะห์ จำนวน ๑ ฉบับ (รายละเอียดดังแนบ)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธรรมรัตน์ ไทวสุกุล)
ประธานสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง

เรียน คณบดี
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(นางพรพรรณ อธิ์เยี่ยมเกร)
เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไปปฏิบัติกร
ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งหัวหน้าสำนักงานคณบดี
๑๗ ก.พ. ๒๕๖๔

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประเสริฐ อิมท้วม
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

เลขที่รับ 013
วันที่ 13 ก.พ. 2564
เวลา 17:10

ที่ อว 0649.09/150

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี 12110

3 กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้ทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

เนื่องด้วย นางสาวไมพร จันทรวิบูลย์ รหัสนักศึกษา 116270710001 - 9 นักศึกษาระดับปริญญาโท ภาคพิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา ได้รับอนุมัติในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบายอากาศภายในโดยทักษะปฏิบัติเควีส์ โดยมีรองศาสตราจารย์คำรณ สุนทรานนท์ เป็นที่ปรึกษานั้น

ในการนี้ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าสถาบันของท่านเป็นสถานที่ที่มีความเหมาะสมในการศึกษาข้อมูล จึงขออนุญาตเคราะห้ทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยจาก นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 18 คน ในภาคเรียนที่ 2/2563 เพื่อใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

เรียน คณบดี

เพื่อโปรด

1. ทราบ

2. เห็นควรมอบ / *นางตงสิท ภาณุศิลป์*

กัญญา อนุชาต

(นางพรทิพย์ อดิเชนเมกร)

เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไปปฏิบัติการ

ปฏิบัติงานที่สำนักงานคณบดี

สำนักงานบัณฑิตศึกษาคณะฯ

15 ก.พ. 2564

โทร 02 549 3298

โทรสาร 02 577 5022

ขอแสดงความนับถือ

สมพร ชูรี

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมพร ชูรี)

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

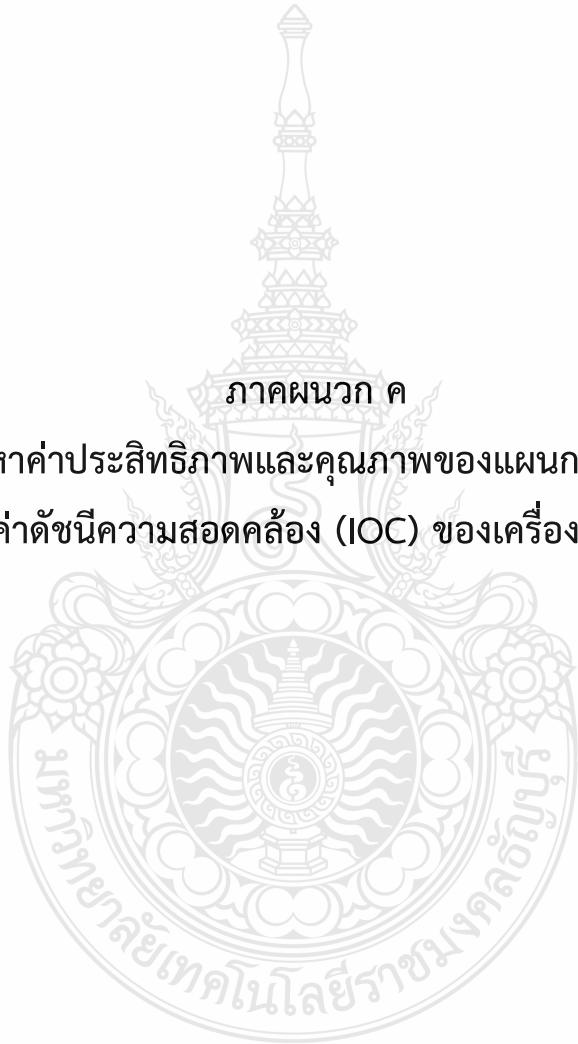
สมพร ชูรี

สมพร ชูรี 15 ก.พ. 64

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประเสริฐ ธิงแก้ว

ภาคผนวก ค

การหาค่าประสิทธิภาพและคุณภาพของแผนการเรียนรู้
การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม								
ผลการเรียนรู้ : ระบํากฤตดาภิหนารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. กิจกรรมการเรียนรู้มีความจำเป็นที่ควรจัดการเรียนรู้	+1	-1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. กิจกรรมการเรียนรู้มีความน่าสนใจ	0	+1	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะปฏิบัติได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. กิจกรรมครอบคลุมลักษณะการเรียนรู้ด้านความรู้ ทักษะปฏิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมมีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. สื่อการเรียนการสอนมีความสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2	0	+1	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
9. เนื้อหาสาระของกิจกรรมสอดคล้องกับหลักการของกิจกรรม	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
10. ชื่อแผนการเรียนรู้ชัดเจนครอบคลุมเนื้อหา	0	+1	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม ผลการเรียนรู้ : ระบํากฤตดาภิณฑรโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
11. ความสอดคล้องของชื่อแผนการจัดการเรียนรู้สาระสำคัญ การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	0	4	.80	ใช้ได้
12. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถปฏิบัติได้จริง	1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13. เนื้อหาสาระมีความถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
14. ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15. เนื้อหาสาระของกิจกรรมมีความเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16. เนื้อหาสาระของกิจกรรมมีความน่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถปฏิบัติได้จริง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18. ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19. จัดเรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาสาระได้เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
20. สื่อในการจัดกิจกรรมสามารถจัดหาได้ง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
21. สื่อที่ใช้ในกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	0	4	.80	ใช้ได้
22. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการจัดกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม								
ผลการเรียนรู้ : ระบํากฤตการณ์การโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับเพลงระบํากฤตการณ์การ								
1. เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับการพัฒนาผลการเรียนรู้ในแต่ละด้าน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับ	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
5. สื่อประกอบการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. ใบความรู้ที่ 1 เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	0	+1	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
7. ใบงานที่ 1 มีความสอดคล้องตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	0	+1	+1	+1	0	3	.80	ใช้ได้
8. ระยะเวลาการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	.80	ใช้ได้
9. การประเมินตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	0	+1	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม ผลการเรียนรู้ : ระบุำกฤดาภิหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	IOC	ความ หมาย
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	คนที่4	คนที่5			
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 การขับร้องเพลงครวญหา								
1. เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับการพัฒนาผลการเรียนรู้ในแต่ละด้าน	0	+1	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนของทักษะปฏิบัติเดวีส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. สื่อประกอบการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	0	4	.80	ใช้ได้
6. ระยะเวลาการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. การประเมินตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	+1	+1	0	+1	+1	4	.80	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม ผลการเรียนรู้ : ระบุว่ากฤตภาณินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	IOC	ความ หมาย
	คนที่ ที่1	คนที่ ที่2	คนที่ ที่3	คนที่ ที่4	คนที่ ที่5			
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 การปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤตภาณินหาร (ตอนที่ 1)								
1. เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตาม จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับ การพัฒนาผลการเรียนรู้ในแต่ละด้าน	+1	+1	+1	+1	0	4	.80	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตาม ขั้นตอนของทักษะปฏิบัติเดวีส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. สื่อประกอบการเรียนรู้มีความ เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. ระยะเวลาการจัดกิจกรรมมีความ เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. การประเมินตรงตามจุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	+1	+1	0	+1	+1	4	.80	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม ผลการเรียนรู้ : ระบุว่ากฤตภาณินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	IOC	ความ หมาย
	คนที่ ที่1	คนที่ ที่2	คนที่ ที่3	คนที่ ที่4	คนที่ ที่5			
แผนกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤตภาณินหาร (ตอนที่ 2)								
1. เนื้อหาสาระมีความสอดคล้องตาม จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับ การพัฒนาผลการเรียนรู้ในแต่ละด้าน	+1	+1	+1	+1	0	4	.80	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอน ของทักษะปฏิบัติเดวีส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. สื่อประกอบการเรียนรู้มีความ เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. ระยะเวลาการจัดกิจกรรมมีความ เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. การประเมินตรงตามจุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	+1	+1	0	+1	+1	4	.80	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม								
ผลการเรียนรู้ : ระบุว่ากฏาภินิหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	IOC	ความหมาย
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	คนที่4	คนที่5			
แบบทดสอบ								
1. แผนกิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	+1	+1	0	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
2. ภาษาในแบบทดสอบอ่านแล้วเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. ข้อคำถามในแบบทดสอบมีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. ข้อคำถามไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป	0	+1	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
5. ข้อคำถามในแบบทดสอบไม่ชี้แนะนำคำตอบ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
ใบความรู้ที่ 1 ใบแผนการเรียนรู้ที่ 1								
1. มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	0	+1	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
2. การใช้ภาษาในใบความรู้มีความเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. การเรียงลำดับเนื้อหาเป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	+1	+1	+1	+1	0	4	.80	ใช้ได้
ใบงานที่ 1 ในแผนการเรียนรู้ที่ 1								
1. คำสั่งมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	0	+1	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
2. การใช้ภาษาในใบงานมีความเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม								
ผลการเรียนรู้ : ระบุว่ากฏดาภินิหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวิส								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	IOC	ความหมาย
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	คนที่4	คนที่5			
3. การเรียงลำดับเนื้อหาเป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	+1	+1	+1	+1	0	4	.80	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม								
ผลการเรียนรู้ : ระบายทัศนินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่						IOC	ความหมาย
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	คนที่4	คนที่5	เฉลี่ย		
1. เพลงระบายทัศนินหารอยู่ในการแสดงละครเรื่องใด ก.เกียรติศักดิ์ไทย ข.อุณรุท ค.รามเกียรติ์ ง.อิเหนา	+1	+1	+1	+1	0	4	.80	ใช้ได้
2. เพลงระบายทัศนินหารเป็นระบำที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ในปี พ.ศ. ไต ก.พ.ศ.2468 ข.พ.ศ.2486 ค.พ.ศ.2487 ง.พ.ศ.2488	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. ละครเรื่อง เกียรติศักดิ์ไทย จัดเป็นละครประเภทใด ก.ละครพื้นทาง ข.ละครดึกดำบรรพ์ ค.ละครพูด ง.ละครอิงประวัติศาสตร์	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
4. เพลงระบายทัศนินหาร จัดเป็นการแสดงนาฏศิลป์ประเภทใดและผู้แสดงแต่งกายอย่างไร ก.รำวงมาตรฐาน แต่งชาย-หญิง ข.ระบำมาตรฐานแต่งเครื่องพระ-นาง ค.ระบำเบ็ดเตล็ดแต่งพระ-นาง ง.รำคู่แต่งเครื่องพระ-นาง	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
5. ผู้ประพันธ์บทหรือระบายทัศนินหารคือใคร ก.นายมนตรี ตราโมท ข.ครูบุญยงค์ ดกตุคง ค.นางสุดา บุษปฤกษ์ ง.นางลมุล ยมะคุปต์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม									
ผลการเรียนรู้ : ระบุำกฤตภินินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์									
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่							IOC	ความ หมาย
	คนที่ ที่1	คนที่ ที่2	คนที่ ที่3	คนที่ ที่4	คนที่ ที่5	เฉลี่ย			
6. การแสดงระบุำกฤตภินินหาร มีกัค่ากลอน ก.1 ค่ากลอน ข.2 ค่ากลอน ค.3 ค่ากลอน ง.4 ค่ากลอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้	
7.ใครเป็นผู้ประดิษฐ์ทำรำเพลงระบุำกฤตภินินหาร ก . คุณ ครุ ล มุ ล ย ม ะ คุ ป ต์ และ นางศุภลักษณ์ ภทรนาวิก ข . คุณ ครุ ล มุ ล ย ม ะ คุ ป ต์ และ พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ ค . คุณ ครุ ม ัล ลี ค ง ป ร ะ ภั ศ ร์ และ คุณครุศลมูล ยมะคุปต์ ง.นางศุภลักษณ์ ภทรนาวิกและ คุณครูเฉลย ศุขะวณิช	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้	
8. บทร้องในระบุำกฤตภินินหาร คำว่า “ปราโมทย์แสน” ผู้แสดงใช้ทำรำใด ก.มือทั้งสองประสานกันที่หน้าแก ข.มือซ้ายจับที่ระดับปาก ค.มือขวายกตั้งสันมือขึ้น ง.มือซ้ายจับส่งหลัง	+1	0	+1	+1	+1	4	1.00	ใช้ได้	

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม								
ผลการเรียนรู้ : ระบุว่ากฤตภาณินหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวีส์								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
	คนที่1	คนที่2	คนที่3	คนที่4	คนที่5	เฉลี่ย	IOC	ความ หมาย
9. ข้อใด เรียงลำดับการบรรเลงทำนองเพลงในการแสดงชุดระบำกฤตภาณินหารได้อย่างถูกต้อง ก. เพลงร่ำ เพลงจิ้นร่ำ เพลงครวญหา ข. เพลงร่ำ ตีกด้าบรรพ์ เพลงครวญหา เพลงจิ้นร่ำ ค. เพลงร่ำ ตีกด้าบรรพ์ เพลงครวญหา เพลงจิ้นร่ำ ง. เพลงจิ้นร่ำ เพลงครวญหา เพลงร่ำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	100	ใช้ได้
10. เครื่องดนตรีที่ใช้ในเพลงระบำกฤตภาณินหารคือข้อใด ก. วงปี่พาทย์ไม้แข็ง ข. วงปี่พาทย์มอญ ค. วงปี่พาทย์ไม้ نرم ง. วงปี่พาทย์นางหงส์	+1	+1	+1	+1	+1	5	100	ใช้ได้

การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม								
ผลการเรียนรู้ : ระบุว่าคุณภาพนิทานโดยทักษะปฏิบัติของเดวิส								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่						IOC	ความ หมาย
	คนที่ ที่1	คนที่ ที่2	คนที่ ที่3	คนที่ ที่4	คนที่ ที่5	เฉลี่ย		
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้ที่ 1)								
1. ความถูกต้องของเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. การนำเสนองาน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. ส่งงานตรงเวลา	+1	+1	0	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
4. การตอบคำถาม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. การเลือกใช้เทคโนโลยีในการนำเสนอ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้ที่ 2)								
1. ความถูกต้องของเนื้อเรื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. ทำนองถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. จังหวะถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4. การออกเสียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้ที่ 3)								
1. ความถูกต้องของท่ารำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จังหวะถูกต้องแม่นยำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. ความพร้อมเพรียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้ที่ 4)								
1. ความถูกต้องของท่ารำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. จังหวะถูกต้องแม่นยำ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. ความพร้อมเพรียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

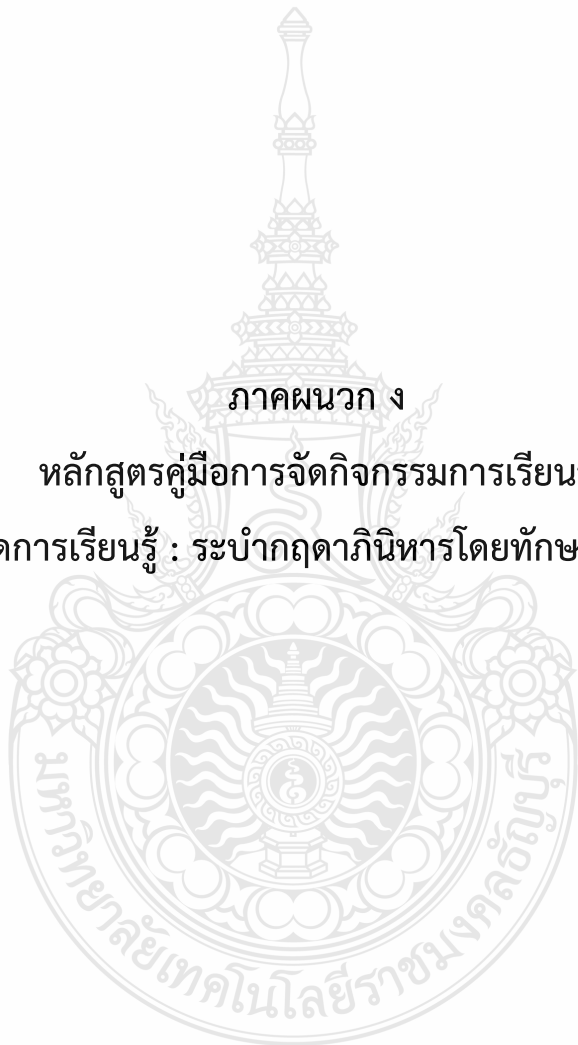
การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัย

ค่าคะแนน IOC สรุปผลประเมินการใช้แผนกิจกรรม ผลการเรียนรู้ : ระบุว่ากฏาภิหารโดยทักษะปฏิบัติของเดวิส								
ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่						IOC	ความ หมาย
	คนที่ ที่1	คนที่ ที่2	คนที่ ที่3	คนที่ ที่4	คนที่ ที่5	เฉลี่ย		
แบบประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้ที่ 1)								
1. ผู้สอนมีทักษะในการสอนเพลงระบำ กฏาภิหาร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2. มีการจัดกระบวนการเรียนการสอน เป็นขั้นตอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3. มีกระบวนการเรียนการสอน สอดคล้องตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของ เดวิส	+1	+1	0	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
4. การจัดการเรียนการสอน สอนจาก ง่ายไปสู่ยากและมีความซับซ้อนใน กระบวนการจัดการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5. ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนที่ หลากหลาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6. มีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยน เรียนรู้ร่วมกัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9. มีการวัดและประเมินผลทุกขั้นตอน	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้
10. การจัดการเรียนการสอนเพื่อการ พัฒนาทางวิชานาฏศิลป์	+1	0	+1	+1	+1	4	.80	ใช้ได้

ภาคผนวก ง

หลักสูตรคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบํ้ากฤดาภิหารโดยทักษะปฏิบัติเดวีส์

หลักสูตรและคู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรม

ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบุากฤตการณ์หารโดยทักษะปฏิบัติเดวีส์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 2

กิจกรรมการเรียนรู้ ผลการจัดการเรียนรู้ ระบุากฤตการณ์หารโดยทักษะปฏิบัติเดวีส์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 จัดเป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง โดยใช้เวลาเรียนรายวิชาระบามาตรฐาน

หลักการและเหตุผล

ยุทธศาสตร์ชาติสถาบันการศึกษาจะต้องกำหนดยุทธศาสตร์ของสถาบันและจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้มีประสิทธิผลตามเป้าหมายของชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมตระหนักถึงบทบาทของอุดมศึกษาในการพัฒนาประเทศสังคม เพื่อเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศบนรากฐานความเป็นเลิศ การเรียนรู้ทางศิลปวัฒนธรรมเป็นการรักษาศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ ผู้เรียนได้เรียนรู้ในด้านศิลปวัฒนธรรม รวมถึงความคิดสร้างสรรค์ การต่อยอด และการใช้ฐานความรู้เพื่อนำไปดำเนินชีวิต เพราะสังคมในปัจจุบันของการศึกษาที่ได้ถูกกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ชาติที่สำคัญ การสร้างสรรค์หรือการเรียนรู้เพื่อจรรโลงความก้าวหน้าในอดีต การศึกษาก็มุ่งเน้นถึงเรื่องเศรษฐกิจ ทำให้หลักสูตรการศึกษาจะต้องเป็นหลักสูตรที่มีคุณค่า

มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมได้กำหนดยุทธศาสตร์ใน การอนุรักษ์ ส่งเสริม สืบสานศิลปวัฒนธรรม เพื่อให้นักศึกษา เยาวชน และประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในแก่นสารและคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรมให้เกิดความร่วมมือและแลกเปลี่ยนทางด้านศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมตลอดจนผลิต ผลงานสร้างสรรค์ทางศาสนา เพื่อนำไปสู่การสร้างวัฒนธรรมสัมพันธ์และได้กำหนดพันธกิจในเรื่องการทำนุบำรุง เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมไทยซึ่งจะสอดคล้องกับการผลการจัดการเรียนรู้ทางการเรียนในรายวิชาระบามาตรฐาน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมในการเรียนการสอนชุดระบุากฤตการณ์หาร เพื่อเป็นการรักษาอนุรักษ์นาฏศิลป์ไทยที่มีมาตรฐานมาตั้งแต่โบราณ และเพื่อเป็นการสืบทอดรูปแบบระบามาตรฐานของนาฏศิลป์ไทย

การจัดการเรียนวิชาระบบมาตรฐานใช้กระบวนการสอนเป็นการปฏิบัติทักษะโดยใช้กระบวนการสอนให้ผู้เรียนเลียนแบบผู้สอนโดยส่วนใหญ่แต่ในการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 รัฐมุ่งเน้นให้ใช้เทคโนโลยีสื่อสารสนเทศเพื่อนำมาใช้พัฒนาผู้เรียนในการเรียนรู้ในเชิงประจักษ์และสืบค้นข้อมูลด้วยตนเองโดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์ ซึ่งผู้สอนจะต้องใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลายซึ่งจะทำให้ผู้วิจัยสังเคราะห์ข้อมูลและพัฒนาตนเองได้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายและสามารถแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกันได้

จากที่กล่าวมาการพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยโดยใช้ทักษะปฏิบัติเดวีส์จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในกระบวนการของท่ารำเพลงระบำกฤดาภินิหารและสามารถปฏิบัติได้อย่างแท้จริงเพื่อนำไปใช้ในวิชาชีพได้และสามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นได้ ส่งผลถึงการพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักช่วยเหลือผู้อื่นๆ เพื่อนำความรู้ความสามารถไปพัฒนา

สาระสำคัญของหลักสูตร

ระบำกฤดาภินิหารเป็นระบบมาตรฐานเป็นมีกระบวนการที่เป็นแบบแผน และกำหนดไว้เป็นมาตรฐาน ประวัติความเป็นมาของระบำกฤดาภินิหาร ลักษณะรูปแบบการแสดงชุดระบำกฤดาภินิหาร สามารถนำมาใช้ได้ 2 รูปแบบ คือ ใช้ประกอบการแสดงในละครตอนท้ายละครอิงประวัติศาสตร์ เรื่องเกียรติศักดิ์ไทย และเป็นการแสดงเอกเทศที่ใช้ในโอกาสในงานมงคลและงานรื่นเริงทั่วไป ผู้แสดงแต่งกายยืนเครื่องพระนาง ระบำชุดนี้มีความสำคัญเนื่องจากการนำเสนอมิติใหม่ในการแสดงละคร เนื่องจากเป็นระบำที่ไม่มีสาระในเรื่องเกียรติศักดิ์ไทย แต่เป็นการนำเสนอตอนจบของเรื่องที่เป็นการอำนวยการสรรเสริญความเป็นชาติไทยและชาวไทยด้วยเทวดานางฟ้า ซึ่งเป็นพระราชดำริในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้แต่งบทร้องคือ นางสุดา บุชฤกษ์ ผู้ประติษฐ์ทำรำคือ นางลมุล ยมะคุปต์ และนางศุภลักษณ์ ภัทรนาวิก (หม่อมมจรูทวน)

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาระบบมาตรฐาน เรื่อง ระบำกฤดาภินิหาร โดยใช้รูปแบบการพัฒนาทักษะปฏิบัติของเดวีส์

หลักการจัดกิจกรรม

กิจกรรมการผลการจัดการเรียนรู้ ระบายกฤตภินินหารโดยทักษะปฏิบัติเตวีส์ของนักศึกษปริญญาตรีปีที่ 2 จัดระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมงจำนวน 4 แผน โดยใช้ชั่วโมงเรียนรายวิชา ระบายมาตรฐาน แนวทางการจัดกิจกรรมการสอน รายวิชานาฏศิลป์ไทย เรื่อง ระบายกฤตภินินหารมีรูปแบบการสอนดังนี้

1. รูปแบบวิธีสอนด้านการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่มและวิธีสอนแบบอภิปราย โดยใช้ในการสอนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

2. รูปแบบทักษะปฏิบัติเตวีส์ ในการสอนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2- 4

สื่อการเรียนรู้

1. หนังสือ ตำรา งานวิจัย นาฏศิลป์
2. ใบความรู้ 1 เรื่องความรู้เกี่ยวกับระบายกฤตภินินหาร
3. สื่อ CD-ROM เรื่อง เพลงระบายกฤตภินินหาร

การวัดประเมินผล

1. ประเมินการนำเสนอรายงาน
2. ประเมินจากการทำแบบทดสอบ
3. ประเมินการร้องเพลงครวญหา
4. ประเมินการปฏิบัติท่ารำเพลงระบายกฤตภินินหาร
5. ประเมินความพึงพอใจในการเรียนการสอนในรายวิชาระบายมาตรฐานเพลงระบายกฤตภินินหารโดยใช้ทักษะปฏิบัติเตวีส์

วิธีการดำเนินกิจกรรม

วิธีการดำเนินการกิจกรรม ระบายกฤตภินินหารโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติเตวีส์ มีขั้นตอนและวิธีการดังนี้

กิจกรรมการวัดผลการเรียนรู้ ระบายกฤตภินินหารโดยทักษะปฏิบัติเตวีส์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 2 มีการวางแผนปฏิบัติงานเพื่อตามเป้าหมายที่วางไว้

การเตรียมความพร้อมของครู

1. กำหนดเป้าหมายให้ตรงตามวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน
2. จัดเตรียมสถานที่ในการจัดกิจกรรม และสื่อการสอน
3. จัดเตรียมแบบประเมินความรู้ในการทำแบบทดสอบ

4. จัดเตรียมแบบประเมินทักษะปฏิบัติร้องและรำ

5. จัดเตรียมประเมินความพึงพอใจในการเรียนการสอนในรายวิชาระบบมาตรฐานเพลงระบำกฤดาภินิหารโดยใช้ทักษะปฏิบัติเดวีส์

ขั้นตอนการดำเนินงานกิจกรรมการวัดผลการเรียนรู้ ระบำกฤดาภินิหารโดยทักษะปฏิบัติเดวีส์

1. ครูอธิบายรายวิชาระบบมาตรฐานและเนื้อหาที่ต้องเรียนในรายวิชานี้พร้อมแก่นักศึกษาให้ทราบว่าในเพลงแรกครูจะสอนเพลงระบำกฤดาภินิหารโดยครูจะสอนเนื้อหาของเพลงระบำกฤดาภินิหารในด้านความรู้เกี่ยวกับเพลงระบำกฤดาภินิหาร มีเนื้อหาดังต่อไปนี้

- ประวัติความเป็นมาและโอกาสที่แสดง ชุดระบำกฤดาภินิหาร
- องค์ประกอบของการแสดง
- ลักษณะรูปแบบการแสดง

2. ครูใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติเดวีส์ ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตหรือกระทำ ผู้เรียนได้เห็นกระบวนการการแสดงทั้งหมดเนื่องจาก ระบำกฤดาภินิหารเป็นการแสดงที่เป็นแบบแผนของระบำมาตรฐานนาฏศิลป์ไทย โดยสาธิตการร้องเพลงครวญหาและการปฏิบัติท่าทำให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ก่อนการสาธิต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนได้เห็นกระบวนการทั้งหมดของการแสดงทั้งหมดแล้ว ผู้สอนแบ่งทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนทำตามทีละส่วนอย่างช้าๆ โดยการถ่ายทอดการร้องและการปฏิบัติท่ารำเพลงระบำกฤดาภินิหารทีละท่าในแต่ละวรรคทำตามเพลงทีละท่าตามกลอนบทละครทีละบท

ขั้นที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือโดยให้ปฏิบัติร้องและปฏิบัติท่ารำทีละบท ผู้สอนแก้ไขข้อบกพร่องในการร้องและการปฏิบัติท่ารำให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนปฏิบัติท่ารำได้ขึ้นดี และสวยงาม โดยแนะนำให้ฝึกท่ารำเป็นคู่และเป็นกลุ่มแล้วให้ช่วยกันทบทวนการร้องและท่ารำ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในกระบวนการท่ารำ เน้นย้ำในการปฏิบัติท่ารำให้ถูกต้องตามแบบแผนนาฏศิลป์ไทย

โครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

รายวิชา ระบายมาตรฐาน (ตัวนาง)

ชั้น ปริญญาตรีชั้นปีที่ 2

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

เวลา 16 ชั่วโมง

ชื่อหน่วยการเรียนรู้: ระบายทัศนนิพนธ์

แผน การ เรียนรู้ที่	เรื่อง	จำนวน เวลา	น้ำหนัก คะแนน
1	ความรู้เกี่ยวกับเพลงระบำทัศนนิพนธ์ - ประวัติความเป็นมา - องค์ประกอบในการแสดง - ลักษณะรูปแบบการแสดง - ทำนองเพลง เครื่องดนตรี - เครื่องแต่งกาย - โอกาสที่แสดง	4	20
2	การขับร้องเพลงระบำทัศนนิพนธ์ - ความหมายของเนื้อร้อง - ปฏิบัติร้องเพลงระบำทัศนนิพนธ์	4	20
3	การปฏิบัติทำรำเพลงระบำทัศนนิพนธ์(ตอนที่ 1) - นาฏยศัพท์ เช่น วง จีบ กรายมือ กระดกเท้า ยกเท้า ก้าวเท้า ประเท้า กระทุ้งเท้า จรดเท้า แตะเท้า ซอยเท้า ยกตัว ตีไหล่ - ภาษาท่า เช่น ทำยิ้ม - ภาษานาฏศิลป์ เช่น ทำสอดสร้อยมาลา ทำป้องหน้า ทำสอดสูง ทำพาลา ทำภมรเกล้า ทำพิสมัยเรียงหมอน ทำกระหวัดเกล้า - การปฏิบัติทำรำตั้งแต่ทำออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ดนตรีเรื่อย ประโคมประโลมลาน” - สอบปฏิบัติทำรำตั้งแต่ทำออกจนถึงคำร้องที่ว่า “ดนตรีเรื่อย ประโคมประโลมลาน”	4	(50) 15

แผนการ เรียนรู้	เรื่อง	จำนวน เวลา	น้ำหนัก คะแนน
4	<p>การปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร(ตอนที่ 2)</p> <ul style="list-style-type: none"> - นาฏยศัพท์ เช่น วง จีบ กรายมือ กระดกเท้า ยกเท้า ก้าวเท้า ประเท้า กระทุ้งเท้า จรดเท้า ตะเท้า ซอยเท้า ยกตัว ตีไหล่ - ภาษานาฏศิลป์ เช่น ท่าสอดสร้อยมาลา ท่าป้อนหน้า ท่าสอดสูง ท่าผาลา ท่าภมรเกล้า ท่าพิสมัยเรียงหมอน ท่ากระหวัดเกล้า - การปฏิบัติทำรำตั้งแต่เนื้อร้อง “แล้วลีลาศเรียงรำระบำรำบาย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน” และทำนองจบ 	4	15
5	- สอบปฏิบัติทำรำระบำกฤดาภินิหาร ที่ละกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน		20
	รวม	16	100

โครงสร้างกิจกรรมผลการจัดการเรียนรู้ : ระบำกฤตกาภินิหารโดยทักษะปฏิบัติเดวิสของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2

แผนกิจกรรมที่	หน่วยการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	ชั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส	เวลา
1	หน่วยการเรียนรู้ ระบำกฤตกาภินิหาร ➤ เรื่องความรู้เกี่ยวกับเพลงระบำกฤตกาภินิหาร	1.มีความรู้ความเข้าใจในประวัติความเป็นมาของเรื่องระบำกฤตกาภินิหาร 2. มีความรู้ความเข้าใจในองค์ประกอบการแสดง	<ul style="list-style-type: none"> • ที่มาของชุดการแสดง - ประวัติความเป็นมา - องค์ประกอบในการแสดง - ลักษณะรูปแบบการแสดง - เครื่องแต่งกาย - โอกาสที่ใช้แสดง 	ชั้นที่ 2 ชั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ชั้นที่ 3 ชั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ชั้นที่ 5 ชั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆเป็นทักษะที่สมบูรณ์	4
2	หน่วยการเรียนรู้ ระบำกฤตกาภินิหาร ➤ เรื่องการขับร้องเพลงครวญหา	1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของเพลงระบำกฤตกาภินิหาร 2. มีทักษะในการร้องเพลงครวญหา	<ul style="list-style-type: none"> • การขับร้องเพลงระบำกฤตกาภินิหาร - ความหมายของเนื้อร้อง - จังหวะ - ทำนองเพลง - ปฏิบัติร้องเพลงระบำกฤตกาภินิหาร 	ชั้นที่ 1 ชั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ชั้นที่ 2 ชั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ชั้นที่ 3 ชั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นให้เทคนิควิธีการ ชั้นที่ 5 ชั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆเป็นทักษะที่สมบูรณ์	4

โครงสร้างกิจกรรม ผลการจัดการเรียนรู้ : ระบํากฤตดาภินิหารโดยทักษะปฏิบัติเดวีส์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 (ต่อ)

แผนกิจกรรมที่	หน่วยการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	ชั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวีส์	เวลา
3	หน่วยการเรียนรู้ ระบํากฤตดาภินิหาร ➤ เรื่องการปฏิบัติทำรำเพลง ระบํากฤตดาภินิหาร	1. มีทักษะในการอธิบายและปฏิบัติทำรำเพลงระบํากฤตดาภินิหาร ➤ ตั้งแต่ทำออก จนถึงคำร้องที่ว่า “ดนตรีเรื่อย ประโคมประโลมลาน”	การปฏิบัติทำรำเพลงระบํากฤตดาภินิหาร - นาฏยศัพท์ - ภาษาท่า - ภาษานาฏศิลป์ - การปฏิบัติทำรำตั้งแต่ทำออก จนถึงคำร้องที่ว่า “ดนตรีเรื่อย ประโคมประโลมลาน”	ชั้นที่ 1 ชั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ชั้นที่ 2 ชั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ชั้นที่ 3 ชั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นให้เทคนิควิธีการ ชั้นที่ 5 ชั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์	4

โครงสร้างกิจกรรมผลการจัดการเรียนรู้ : ระบายกฤตภาณินหารโดยทักษะปฏิบัติเดวิสของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2

แผนกิจกรรมที่	หน่วยการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	ชั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส	เวลา
4	หน่วยการเรียนรู้ ระบายกฤตภาณินหาร ➤ เรื่องการปฏิบัติทำรำเพลง ระบายกฤตภาณินหาร	1. มีทักษะในการอธิบายและปฏิบัติทำรำเพลงระบายกฤตภาณินหาร ตั้งแต่เนื้อร้อง “แล้วลีลาศเรีงรำระบำรำบาย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลฉ่าขึ้นรินรมย์ครัน” และทำนองจบ	การปฏิบัติทำรำ เพลงระบำกฤตภาณินหาร - นาฏยศัพท์ - ภาษาท่า - ภาษานาฏศิลป์ - การปฏิบัติทำรำตั้งแต่เนื้อ “แล้วลีลาศเรีงรำระบำรำบาย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลฉ่าขึ้นรินรมย์ครัน” และทำนองจบ	ชั้นที่ 1 ชั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ชั้นที่ 2 ชั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ชั้นที่ 3 ชั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นให้เทคนิควิธีการ ชั้นที่ 5 ชั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์	4

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 1

วิชา ระเบียบมาตรฐาน รหัสวิชา DRAM 2204 เวลาเรียน 4 ชั่วโมง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ระบํากฤตภาณินหาร ชั้นปีที่ 2 เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับระบํากฤตภาณินหาร
ผู้สอน ชไมพร จันทรวิบูลย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1.สาระสำคัญ

ระบํากฤตภาณินหารเป็นระเบียบมาตรฐาน ประวัติความเป็นมาของระบํากฤตภาณินหาร การแสดงชุดนี้อยู่ในตอนท้ายเรื่องเกียรติศักดิ์ไทย อันเป็นการร่ายรำของเหล่าเทวดานางฟ้าผู้แต่งบทร้อง คือ นางสุดา บุษปฤกษ์ ผู้ประดิษฐ์ท่ารำคือ นางลมุล ยมะคุปต์ และนางศุภลักษณ์ ภัทรนาวิก (หม่อมครุต่วน) โอกาสที่ใช้แสดง เดิมใช้ประกอบการแสดงในตอนท้ายละครอิงประวัติศาสตร์ เรื่องเกียรติศักดิ์ไทย ต่อมานิยมจัดแสดงเป็นชุดเอกเทศ สามารถแสดงในงานมงคลรื่นเริงทั่วไป

2. ขอบข่ายสาระการเรียนรู้

1. ประวัติความเป็นมาและโอกาสที่ใช้แสดง
2. องค์ประกอบของการแสดง
 - เนื้อร้อง ทำนองเพลงและดนตรี
 - การแต่งกาย

3. จุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม

1. นักศึกษาสามารถอธิบายประวัติความเป็นมาและโอกาสที่ใช้แสดงของเพลงระบํากฤตภาณินหารได้
2. นักศึกษาสามารถอธิบายองค์ประกอบการแสดงได้
3. นักศึกษาสามารถใช้เทคโนโลยีในการนำเสนอรายงานได้
4. นักศึกษาสามารถอธิบายประโยชน์และความสำคัญของระเบียบมาตรฐานได้

4.กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูอธิบายรายวิชาระเบียบมาตรฐาน และเนื้อหาที่ต้องเรียนในรายวิชานี้
2. ครูแจ้งนักศึกษาให้ทราบว่า ในเพลงแรกครูจะสอนเพลงระบํากฤตภาณินหาร

โดยครูจะสอนเนื้อหาของเพลงระบํากฤตภาณินหาร

ชั้นสอน

3. ครูแจกใบความรู้เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับเพลงระบำกฤดาภินิหาร มีเนื้อหาดังต่อไปนี้
 - ประวัติความเป็นมาและโอกาสที่แสดง ชุดระบำกฤดาภินิหาร
 - องค์ประกอบของการแสดง
 - ลักษณะรูปแบบการแสดง
4. ให้นักศึกษาวิเคราะห์ และอภิปรายเกี่ยวกับระบำกฤดาภินิหาร โดยให้วิเคราะห์จากใบความรู้ที่ 1 และสืบค้นข้อมูลจาก ฐานข้อมูลของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
5. ครูให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม 5 กลุ่ม กลุ่มละ 4 ถึง 5 คน แล้วให้ทำใบงานที่ 1 พร้อมอธิบายถึงความรู้และอัตลักษณ์ในการแสดงชุดระบำกฤดาภินิหาร
6. ให้นักศึกษากลุ่มที่เหลือซักถามข้อสงสัย และร่วมกันอภิปรายและสังเคราะห์ข้อมูลร่วมกัน

ขั้นสรุปบทวน

7. นักศึกษาสรุปเนื้อหาตามใบงานที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับระบำกฤดาภินิหาร

วัดและประเมินผล

วัดผลโดย

1. ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มนำเสนอรายงาน ใบงานที่ 1 เพลงระบำกฤดาภินิหาร กลุ่มละ 5 นาที
2. แบบทดสอบโปรแกรม Quizizz จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน

ประเมินโดย

1. ประเมินการนำเสนอรายงาน
2. ประเมินจากการทำแบบทดสอบ

5. สื่อและอุปกรณ์

1. หนังสือ ตำรา งานวิจัย นานาชาติ
2. ใบความรู้ 1 เรื่องความรู้เพลงระบำกฤดาภินิหาร

6. แหล่งการเรียนรู้

- สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

7.บันทึกผลการเรียนรู้

1.ผลการเรียนรู้

.....
.....
.....

2. ปัญหา

.....
.....
.....

3. แนวการแก้ไขข้อเสนอแนะ

.....
.....
.....

ลงชื่อ ผู้บันทึก
(นางสาวชไมพร จันทรวินิตย์)

ประธานสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	
ข้อเสนอแนะ
	ลงชื่อ..... (.....)
	ประธานสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ใบความรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับเพลงระบำกฤดาภินิหาร

ระบำกฤดาภินิหาร เป็นระบำที่กรมศิลปากรสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ ในราว พ.ศ.2486 ใช้วงดุริยางค์สากลบรรเลง โดยมีพระเจนดุริยางค์เป็นผู้เรียบเรียงเสียงประสาน ด้วยต้องการให้มีรูปแบบการแสดงที่แตกต่างไปจากระบำมาตรฐานที่ได้เคยแสดงมาและต้องการให้ทันสมัยเหมาะสมกับสถานการณ์ในยุคนั้น

การแสดงชุดนี้อยู่ในตอนท้ายเรื่องเกียรติศักดิ์ไทย (กรมศิลปากรได้ประพันธ์เป็นบทละครสร้างจากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ สมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 2 กรุงศรีอยุธยา) อันเป็นการรำรำของเหล่าเทวดานางฟ้า ที่ได้ทราบถึงความเจริญรุ่งเรืองและแสดงความยินดีชื่นชมโสมนัสต่างพากันมาอวยชัยให้พร ผู้แต่งบทร้องคือ นางสุดา บุชปกฤษ์ ผู้ประดิษฐ์ทำรำคือนางลมุล ยมะคุปต์ และนางศุภลักษณ์ ภัทธนาวิก (หม่อมครุทวน) ผู้เชี่ยวชาญการสอนนาฏศิลป์ไทย กรมศิลปากรด้วยความหมายอันเป็นมงคลของระบำชุดนี้ ต่อมาจึงนำออกแสดงในระบำชุดเอกเทศ มักใช้วงปี่พาทย์ไม้นวมในการบรรเลง แต่บางโอกาสก็ยังคงใช้วงดุริยางค์สากลบรรเลงอยู่การแสดงระบำชุดนี้ยังเป็นที่นิยมแสดงกันอย่างแพร่หลาย

รูปแบบ และลักษณะการแสดง

ระบำกฤดาภินิหาร มีลักษณะทำรำเป็นระบำหมู่คู่พระ-นาง เสมือนหนึ่งว่าเหล่าเทวดานางฟ้า มาร่วมอวยพรยินดีในเกียรติยศ ทำรำเป็นการตีบทตามคำร้องในเพลงครวญหา (ซึ่งทั้งลักษณะของท่าที่มีความหมายตรงกับคำร้องและท่าที่ความหมายสอดคล้องกับคำร้อง) และท่ารำในเพลงจิ้นรำ ผู้แสดงถือพานสำหรับโปรยดอกไม้ สามารถแสดงได้สองรูปแบบ คือรำตามบทร้องสี่คำกลอน แล้วตัดไปโปรยดอกไม้ในเพลงจิ้นรำ ซึ่งใช้เวลาในการแสดง 5 นาที และอีกบทหนึ่ง รำเต็มบทร้องหกคำกลอนโปรยดอกไม้ตามบทร้อง และในเพลงจิ้นรำซึ่งใช้เวลาในการแสดง 6 นาที การรำแบ่งเป็นขั้นตอนต่าง ๆ ได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ออกท่ารำในท่ารำสอดสร้อยมาลา เพลงรัวตีกัดดาบรรพ์

ขั้นตอนที่ 2 รำตามบทร้องในเพลงครวญหา

ขั้นตอนที่ 3 รำเข้าตามทำนองดนตรีในเพลงจิ้นรำ

ใบความรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับเพลงระบำฤๅดาภินิหาร

ดนตรีที่ใช้แสดง

ในการแสดงครั้งแรกใช้วงดุริยางค์สากลบรรเลง ต่อมานำออกแสดงเป็นระบำชุดเอกเทศ ใช้วงปี่พาทย์ไม้แฉวม เครื่องคู่ หรือเครื่องห้า หรือเครื่องใหญ่ บางโอกาสใช้วงดุริยางค์สากลบรรเลง ทำนองเพลง ได้แก่ เพลงรวัดักดำบรรพ์ เพลงครวญหา และเพลงจีนรวัด

ภาพ วงปี่พาทย์ไม้แฉวม

ที่มาภาพ : อรวรรณ ขมวัฒนา , 2558

วงปี่พาทย์ไม้แฉวมเครื่องคู่ เครื่องดนตรีในวงบรรเลง ประกอบด้วย

1. ขลุ่ย
2. ระนาดเอก
3. ระนาดทุ้มไม้
4. ฆ้องวงใหญ่
5. ฆ้องวงเล็ก
6. ซอด้
7. ตะโพน
8. กลองแขก
9. ฉิ่ง
10. ฉาบ
11. โหม่ง

เนื้อร้องทำนองเพลงและดนตรี ใช้วงปี่พาทย์บรรเลง เนื้อร้องและทำนองเพลง เพลงรวัดักดำบรรพ์ ร้องเพลงครวญหา เพลงปี่พาทย์ทำเพลงรวัดจีน บทร้องเพลงระบำฤๅดาภินิหาร และทำนองเพลง “ร้องเพลงครวญหา”

ใบความรู้ที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับเพลงระบำกฤดาภินิหาร

บทร้องเพลงระบำกฤดาภินิหาร

- ปี่พาทย์ทำเพลงร่ำตึกดำบรรพ์ -

- ร้องเพลงครวญหา-

ปราโมทย์แสน	องค์อัปสรอมรมนแดนสวรรค์
ยินกฤดาภินิหารมหัศจรรย์	เกียรติไทยล้นลือเลื่องเรื่องรูจี
ต่างเต็มตื่นชื่นชมโสมนัส	โอษฐ์เอื้อนอรธอวยพรสุนทรศรี
แจ้วจำเรียงเสียงเพลงสดุดี	ดนตรีรี่เรื่อยประโคมประโลมลาน
แล้วลีลาศเรียงรำระบำรำย	กรกรีดกรายไปรยมาลีสีประสาน
พรมน้ำทิพย์ปรุงปนสุคนธาร	จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน

- ปี่พาทย์ทำเพลงจันทรวัว-

เครื่องแต่งกายตัวพระ

ที่มา : ชไมพร จันทรวินบูลย์ , 2560

เครื่องแต่งกายตัวพระประกอบไปด้วย

1. กำไลเท้า	2. สนับเพลลา	3. ฟ้านุ่ง
4. ห้อยข้าง	5. เสื่อ	6. รัตสะเอว
7. ห้อยหน้า	8. สุวรรณกระถอบ	9. เข็มขัด
10. กรองคอ	11. ทับทรวง	12. อินทรธนู
13. พาหุรัด	14. สังวาล	15. ตาบทิศ
16. ขฎา	17. ดอกไม้เพชร(ซ้าย)	18. จอนหู
19. กำไลแฉง	20. ดอกไม้ทัด(ขวา)	21. แหวนรอบ
22. อุบะ หรือพวงดอกไม้(ขวา)		23. ปะวะหล้า

เครื่องแต่งกายตัวนาง

ที่มา : ชไมพร จันทรวินบูลย์ , 2560

เครื่องแต่งกายตัวนางประกอบไปด้วย

1. กำไลเท้า
2. เสื่อในนาง
3. ฟ้านุ่ง
4. เข็มขัด
5. สะอึ่ง
6. ผ้าห่มนาง
7. กรองคอ
8. จี๋นาง
9. พาหุรัด
10. แหวนรอบ
11. ปะวะหล่ำ
12. กำไลตะขาบ
13. กำไลสวม
14. ถ้ามรงค์
15. มงกุฎ
16. จอนหู
17. ดอกไม้ทัด(ซ้าย)
18. อุบะหรือพวงดอกไม้

โอกาสที่ใช้แสดง เดิมใช้ประกอบการแสดงในตอนท้ายละครอิงประวัติศาสตร์ เรื่องเกียรติศักดิ์ไทย
ต่อมานิยมจัดแสดงเป็นชุดเอกเทศ สามารถแสดงในงานมงคลรื่นเริงทั่วไป

9. ข้อใดไม่ใช่รูปแบบการแสดงระบำกฤดาภินิหารในระยะแรก

ก. ใช้ผู้แสดงพระนาง ข. ผู้แสดงถือพานดอกไม้ ค. บรรเลงโดยวงดุริยางค์สากล ง. ไม่มีข้อใดถูก

10. การแปรแถวในการแสดงระบำต้องคำนึงถึงสิ่งใด

ก. ความสวยงามและความพร้อมเพรียง

ข. ความเหมาะสมในบทเพลง

ค. ความเหมาะสมของเครื่องแต่งกาย

ง. ถูกทุกข้อ

ใบงานที่ 1

คำชี้แจง

ให้นักศึกษาแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน
แล้วเพื่อนำเสนอรายงาน

1. รายชื่อ

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

2. ส่งตัวแทนออกมาจับฉลาก

ลำดับการนำเสนองาน _____

หัวข้อในการนำเสนองาน _____

3. ศึกษาข้อมูลจากใบความรู้และสืบค้นข้อมูลจาก ฐานข้อมูลของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

4. ร่วมกันวิเคราะห์เนื้อหา

5. นำเสนอรายงานโดยใช้เทคโนโลยีและสื่อประกอบในการนำเสนอ

ประเมินการนำเสนอรายงานและการใช้เทคโนโลยีของแต่ละกลุ่มรายวิชา ะบบมาตรฐาน
 ใงานที่ 1 เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับระบบการกาดานหาร ระดับชั้นปริญญาตรีชั้นปีที่ 2

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล ของผู้รับการประเมิน	ความถูกต้อง ของเนื้อหา				การ ตอบ คำถาม			การนำเสนอ งานและการ ใช้เทคโนโลยี			รวม 10 คะแนน
		4	3	2	1	3	2	1	3	2	1	

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
 (นางสาวชไมพร จันทรวินุญย์)

เกณฑ์การให้คะแนน

- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอย่างสม่ำเสมอ ให้ 4 คะแนน
- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบ่อยครั้ง ให้ 3 คะแนน
- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบางครั้ง ให้ 2 คะแนน
- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมน้อยครั้ง ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

9-10	ดีมาก
7-8	ดี
5-6	พอใช้
ต่ำกว่า 4	ปรับปรุง

ประเมินการนำเสนอรายงานและการใช้เทคโนโลยีของแต่ละกลุ่มรายวิชา ะบำมาตรฐาน
 ใบงานที่ 1 เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับระบบการเกษตร ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา
คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล ของผู้รับการประเมิน	ความถูกต้อง ของเนื้อหา				การ ตอบ คำถาม			การ นำเสนอ งานและ การใช้ เทคโนโลยี			รวม 10 คะแนน	
		4	3	2	1	3	2	1	3	2	1		

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวชไมพร จันทรวินิตย์)

เกณฑ์การให้คะแนน

- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอย่างสม่ำเสมอ ให้ 4 คะแนน
- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบ่อยครั้ง ให้ 3 คะแนน
- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบางครั้ง ให้ 2 คะแนน
- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมน้อยครั้ง ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

9-10	ดีมาก
7-8	ดี
5-6	พอใช้
ต่ำกว่า 4	ปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ที่	รายการประเมิน	ด้านความรู้			
		ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความถูกต้องของเนื้อหา	เนื้อหาถูกต้องตรงตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดมีรายละเอียดครอบคลุมและสอดคล้องกับเนื้อหาทั้งหมด	เนื้อหาถูกต้องบางส่วนตามเรื่องที่กำหนดมีรายละเอียดครอบคลุมและสอดคล้องกับเนื้อหา	เนื้อหาถูกต้องบางส่วนตามเรื่องที่กำหนดแต่ไม่มีรายละเอียดครอบคลุมและสอดคล้องกับเนื้อหา	เนื้อหาไม่ถูกต้องและไม่สอดคล้อง
2	การตอบคำถาม	ตอบคำถามถูกต้องทุกข้อ	ตอบคำถามผิด 1 ข้อ	ตอบคำถามผิด 2 ข้อ	
3	การนำเสนองานและการเลือกใช้เทคโนโลยี	อภิปรายเรื่องที่ศึกษาอย่างชัดเจนและมีเหตุผลหนักแน่นชี้แจงให้เห็นความสำคัญของเรื่องและเลือกใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารได้อย่างสร้างสรรค์และเหมาะสมมากที่สุด	อภิปรายเรื่องที่ศึกษาพร้อมเหตุผลที่หนักแน่นชี้แจงให้เห็นความสำคัญของเรื่องมาเพียงพอและเลือกใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารได้อย่างสร้างสรรค์และเหมาะสมปานกลาง	อภิปรายเนื้อหาที่ศึกษาชี้ให้เห็นความสำคัญของเรื่องแต่เนื้อหาไม่ครบและเลือกใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารได้อย่างสร้างสรรค์และเหมาะสมได้น้อยครั้ง	

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 2

วิชา ระเบียบมาตรฐาน รหัสวิชา DRAM 2204 ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ระบำกฤตกาภินิหาร เวลาเรียน 4 ชั่วโมง เรื่อง การปฏิบัติการร้องเพลงครวญหา
ผู้สอน ชไมพร จันทรวินบูลย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1.สาระสำคัญ

ระบำกฤตกาภินิหารใช้ทำนองเพลงร่ำตึกคำบรรพ์ เพลงครวญหา และทำนองเพลงจันร่ำ ความหมายของเนื้อร้องเพลงกฤตกาภินิหารคือ เทพบุตร นางฟ้า เมื่อทราบถึงภินิหาร และมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วราชอาณาจักรจึงเกิดความชื่นชมโสมนัส ชวนกันจัดระบำรำฟ้อนโปรยปรายดอกไม้อวยพรและการปฏิบัติการร้องเพลงระบำกฤตกาภินิหาร ในเพลงครวญหา เข้าใจในจังหวะเพลงร่ำตึกคำบรรพ์ เพลงจันร่ำ และใช้วงปี่พาทย์เครื่องคู่บรรเลงประกอบการแสดง

2. ขอบข่ายสาระการเรียนรู้

การร้องเพลงครวญหา

- ความหมายของเนื้อร้อง
- การร้องเพลงครวญหา

3. จุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม

1. นักศึกษาสามารถอธิบายเกี่ยวกับความหมายของเพลงระบำกฤตกาภินิหารได้
2. นักศึกษาสามารถปฏิบัติร้องเพลงครวญหาได้

4.กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูเปิดเพลงระบำกฤตกาภินิหารให้นักศึกษาฟัง

ขั้นสอน

ผู้วิจัยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมาใช้ในการสอนร้องเพลงร่ำตึกคำบรรพ์ เพลงครวญหา เพลงจันร่ำในขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำได้ระบุไว้ว่าขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้

ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ช้าหรือเร็วเกินไปก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกตในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสอนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2. ครูแจกเนื้อเพลงระบำกฤดาภินิหารให้นักศึกษาอ่านแล้วให้นักศึกษาวิเคราะห์ความหมายของเนื้อเพลงครวญหา หลังจากนั้นครูอธิบายความหมายของเพลงครวญหาเพิ่มเติม

3. ได้สาธิตการร้องเพลงครวญหาที่ละวรรค ตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วแนะนำให้นักศึกษาสังเกตการร้อง การเอื้อนและทำนองเพลง ก่อนการร้องเนื้อเพลงในตอนแรกและร้องทำนองที่ละวรรคแล้วเน้นย้ำให้นักศึกษาฝึกหัดทีละช่วง

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ได้ระบุไว้ว่า เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มนักศึกษาให้ฝึกทักษะย่อยโดยให้

3. โดยให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มเป็น 3 กลุ่มเพื่อปฏิบัติร้องดังนี้

กลุ่มที่ 1 ฝึกปฏิบัติร้อง ช่วงที่ 1

ปราโมทย์แสน

องค์อุปสรอมรแมนแดนสวรรค์

ยินกฤดาภินิหารมหัศจรรย์

เกียรติไทยลั่นลือเลื่องเรื่องรูจี

กลุ่มที่ 2 ฝึกปฏิบัติร้อง ช่วงที่ 2

ต่างเต็มตื่นชื่นชมโสมนัส

โอษฐ์เอื้อนอรธอวยพรสุนทรศรี

แจ้วจำเรียงเสียงเพลงสดุดี

ดนตรีรีเรื้อยประโคมประโลมลาน

กลุ่มที่ 3 ฝึกปฏิบัติร้อง ช่วงที่ 3

แล้วลีลาศเรีงรำระบำรำย

กรกริดกรายไปรยมาลีสีประสาน

พรมน้ำทิพย์ปรงปนสุคนธาร

จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน

ทำนองเพลงจันราว

เมื่อนักศึกษาปฏิบัติร้องครบทุกกลุ่มแล้วครูเปิดเพลงระบำกฤดาภินิหาร

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยได้ระบุไว้ ว่าผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีกรสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดูหากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำ

ชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วนในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสอนดังต่อไปนี้

4. ให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มร้องเพลงควรวุธา ทีละกลุ่ม ครูแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่อง โดยวิธีการฝึกหัดร่วมกัน

ขั้นสรุปบทวน

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการได้ระบุไว้ว่า เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้นหรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้นในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้สอนดังต่อไปนี้

5. ครูให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยตนเองโดยให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่มเพื่อปฏิบัติร้องดังนี้
กลุ่มที่ 1 ฝึกปฏิบัติร้อง ตั้งแต่ปราโมทย์แสนองค์อุปสรรอมรแมนแดนสวรรค์

ยินกฤดาภินิหารมหัศจรรย์เกียรติไทยลั่นลือเลื่องเรื่องรูจี

ต่างเต็มตื่นชื่นชมโสมนัส โอบอุ้มเอื้อนอรธอวยพรสุนทรศรี

แจ้วจำเรียงเสียงเพลงสดุดี คนตรีรี่เรื่อยประโคมประโลมลาน

กลุ่มที่ 2 ฝึกปฏิบัติร้อง ตั้งแต่

แล้วลีลาศเรีงรำระบำรำย กรกรีดกรายโพรยมาลีสี่ประสาน

พรมน้ำทิพย์ปรงปนสุคนธาร จักรवालฉ่าชื่นรื่นรมย์ครัน

ทำนองเพลงจิ้นร้ว

โดยการสลับกันร้องถ้ากลุ่มหนึ่งร้องอยู่ กลุ่มที่ 2 จะตบมือเข้าจังหวะ ให้กับเพื่อนๆ

6. ครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องในการร้องเพลงระบำกฤดาภินิหาร

7. ครูให้นักศึกษาปฏิบัติการเล่นเพลงพร้อมกับการปรบมือเข้าจังหวะ ทีละ 4 คน หน้าชั้นเรียนโดยให้นักศึกษาร้องคนละวรรค ให้เพื่อนๆ ฟัง ครูเป็นผู้ให้คำแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องและให้เทคนิคในการปฏิบัติการเล่นเพลงควรวุธา

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ ได้ระบุไว้ว่าเป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ ได้อย่างชำนาญผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ: ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้การสอนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

8. ครูให้นักศึกษาปฏิบัติการร้องเพลงครวญหาหลายๆครั้ง จนนักศึกษาสามารถร้องเพลงได้ทุกคน และสามารถร้องเพลงครวญหาได้ต้องถูกและตรงกับจังหวะเพลง จนเกิดความชำนาญในการปฏิบัติทักษะการร้องเพลงครวญหา

วัดและประเมินผล

วัดผลโดย

- ให้นักศึกษาสอบการร้องเพลงครวญหา ครั้งละ 4 คน

ประเมินโดย

- ประเมินการร้องเพลงครวญหา

5. สื่อและอุปกรณ์

- 1.สื่อวีดิทัศน์เรื่อง เนื้อเพลงระบำกฤดาภินิหาร
- 2.เพลงครวญหา

6. แหล่งการเรียนรู้

- สื่อออนไลน์ www.koratheatre.go.th ระบำกฤดาภินิหาร

7. บันทึกผลการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหา

.....

.....

.....

3. แนวทางการแก้ไขข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้บันทึก

(นางสาวชไมพร จันทรวินุญ)

ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชา

ประธานสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ประธานสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

แบบประเมินการปฏิบัติกรร้องเพลงระบำกฤดาภินิหาร

รายวิชา ระบำมาตรฐาน ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2563

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ	ความถูกต้องของเนื้อร้อง					ทำนองถูกต้อง					จังหวะถูกต้องแม่นยำ					การออกเสียง					รวม		
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5		20	

ลงชื่อผู้ประเมิน.....

(นางสาวชไมพร จันทรวินบูลย์)

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 18- 20 ระดับคุณภาพ 4 ดีมาก
 คะแนน 14- 17 ระดับคุณภาพ 3 ดี
 คะแนน 11- 13 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้
 คะแนน 0 - 10 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
18-20	ดีมาก
14-17	ดี
10-13	พอใช้
ต่ำกว่า 10	ปรับปรุง

แบบประเมินการปฏิบัติกรร้องเพลงระบำกฤดาภินิหาร

รายวิชา ระบำมาตรฐาน ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ	ความถูกต้องของเนื้อร้อง					ทำนองถูกต้อง					จังหวะถูกต้องแม่นยำ					การออกเสียง					รวม		
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5		20	

ลงชื่อผู้ประเมิน.....

(นางสาวชไมพร จันทรวินุลย์)

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 18- 20 ระดับคุณภาพ 4 ดีมาก
 คะแนน 14- 17 ระดับคุณภาพ 3 ดี
 คะแนน 11- 13 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้
 คะแนน 0 - 10 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
18-20	ดีมาก
14-17	ดี
10-13	พอใช้
ต่ำกว่า 10	ปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ลำดับ ที่	รายการ ประเมิน	ด้านทักษะปฏิบัติการร้องเพลงครวญหา			
		ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความถูกต้อง ของเนื้อร้อง	ร้องเพลง ถูกต้อง เว้น วรรคได้ถูกต้อง ออกเสียง ชัดเจน	ร้องเพลง โดย เนื้อเพลงผิด เพียง 1-2 แห่ง เว้นวรรคได้ ถูกต้องออกเสียง ชัดเจน	ร้องเพลง โดย เนื้อเพลงผิด เพียง 3-4 แห่ง เว้นวรรคได้ ถูกต้องออกเสียง ชัดเจน	ร้องเพลง โดย เนื้อเพลงผิด ตั้งแต่ 5 แห่งขึ้นไป เว้นวรรคได้ ถูกต้องออกเสียง ชัดเจน
2	ทำนอง ถูกต้อง	ร้องเพลงตรง ทำนอง	ร้องเพลงตรง ทำนองบางส่วน	ร้องเพลง ตรง ทำนองบางส่วน ไม่มีพลังเสียง	ร้องเพลงไม่ตรง ทำนอง
3	จังหวะถูกต้อง แม่นยำ	ร้องเพลง และ ปรบมือถูกต้อง ตรงตามจังหวะ และทำนอง เว้นวรรค ทำนองได้ ถูกต้อง	ร้องเพลง และ ปรบมือผิด จังหวะและ ทำนองเพียง 1- 2 แห่ง เว้นวรรค ทำนองได้ ถูกต้อง	ร้องเพลง และ ปรบมือผิด จังหวะและ ทำนองเพียง 3-4 แห่ง เว้นวรรค ทำนองได้ถูกต้อง	ร้องเพลง และ ปรบมือผิด จังหวะและ ทำนองตั้งแต่ 5 แห่งขึ้นไป เว้น วรรคทำนองได้ ถูกต้อง
4	การออก เสียง	มีพลังเสียง เสียงดังฟังชัด มีความกังวาน มีความ กลมกลืนใน การเอื้อนเสียง	มีพลังเสียง เสียง ดังไม่สม่ำเสมอ น้ำเสียงสดใส กังวาน	เสียงร้องเบาไม่ สม่ำเสมอ ฟังไม่ ชัดเจน	ไม่มีพลังเสียง เสียงร้องเบา ฟังไม่ชัดเจน

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 3

วิชา ระเบียบมาตรฐาน รหัสวิชาDRAM 2204 ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ระบํากฤตดาณินหาร เวลา 4 ชั่วโมง เรื่อง การปฏิบัติทำรำเพลงระบํากฤตดาณินหาร
ผู้สอน ชไมพร จันทรวิบูลย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1.สาระสำคัญ

เรื่อง การปฏิบัติทำรำ เพลงระบํากฤตดาณินหาร ตั้งแต่ตั้งแต่ทำออก จนถึงคำร้องที่ว่า “ดนตรีเรื่อยประโคมประโลมลาน” จำเป็นจะต้องฝึกนาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์ให้ถูกต้อง เพื่อพื้นฐานในการปฏิบัติทำรำ หลังจากนั้นจึงฝึกให้เชื่อมโยงกับทำนาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์เพื่อนำมาตีบทร้อยเรียงให้สอดคล้องตามเนื้อร้อง ทำนองเพลงและ ดนตรี ตั้งแต่ทำออกออก จนถึงคำร้องที่ว่า “ดนตรีเรื่อยประโคมประโลมลาน”

2. ขอบข่ายสาระการเรียนรู้

การปฏิบัติทำรำเพลงระบํากฤตดาณินหารประกอบการสอน

- นาฏยศัพท์ ซอยเท้า ประเท้า จรดเท้า กระทุ้งเท้า ก้าวหน้า ก้าวข้าง กระดกเท้า
- ภาษานาฏศิลป์ ทำสอดสร้อยมาลา ทำป้องหน้า ทำนภาพร ทำผาลา ทำภมรเกล้า

การปฏิบัติทำรำ ตั้งแต่ทำออก จนถึงคำร้องที่ว่า “ดนตรีเรื่อยประโคมประโลมลาน”

3. จุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม

มีทักษะในการอธิบายและปฏิบัติทำรำเพลงระบํากฤตดาณินหาร ตั้งแต่ทำออก จนถึงคำร้องที่ว่า “ดนตรีเรื่อยประโคมประโลมลาน”

4.กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูเปิดวีดิทัศน์การแสดงเพลงระบํากฤตดาณินหารให้นักศึกษาดู แล้วให้นักศึกษาวิเคราะห์การแสดงระบําคูดนี้ว่ามีลักษณะอย่างไร

ขั้นสอน

ผู้วิจัยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมาใช้ในการสอนการปฏิบัติทำรำตั้งแต่ทำออกจนถึงคำร้องที่ว่า “แจ้วจำเรียงเสียงเพลงสดุดี ดนตรีเรื่อยประโคมประโลมลาน” ชั้นที่ 1ชั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำได้ระบุไว้ว่าชั้นนี้เป็นชั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปก่อนการสาธิต

ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกตในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสอนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2. ครูสาธิตการปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร เริ่มตั้งแต่ท่าออก และเนื้อร้องที่ว่า

“ปราโมทย์แสน องค์อัปสรอมรมนแดนสวรรค์
ยินกฤดาภินิหารมหัศจรรย์ เกียรติไทยลั่นลือเลื่องเรื่องรูจี
ต่างเต็มตื่นชื่นชมโฉมหน้าส โขษฐ์เอื้อนอรธอวยพรสุนทรศรี
แจ้วจำเรียงเสียงเพลงสดุดี ดนตรีรี่เรื่อยประโคมประโลมลาน”

ให้นักศึกษาดูเพื่อให้สังเกตรายละเอียดของกระบวนการทำรำ

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยได้ระบุว่า เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อยๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามทีละส่วนอย่างช้าๆ ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มนักศึกษาให้ฝึกทักษะย่อยโดยให้

3. โดยให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่ม เพื่อปฏิบัติทำรำดังนี้

กลุ่มที่ 1 ฝึกปฏิบัติทำรำ ช่วงที่ 1

ปราโมทย์แสน องค์อัปสรอมรมนแดนสวรรค์

ยินกฤดาภินิหารมหัศจรรย์ เกียรติไทยลั่นลือเลื่องเรื่องรูจี

กลุ่มที่ 2 ฝึกปฏิบัติทำรำ ช่วงที่ 2

ต่างเต็มตื่นชื่นชมโฉมหน้าส โขษฐ์เอื้อนอรธอวยพรสุนทรศรี

แจ้วจำเรียงเสียงเพลงสดุดี ดนตรีรี่เรื่อยประโคมประโลมลาน

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยได้ระบุว่า ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดูหากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ทำการสอนดังต่อไปนี้

4. ให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มปฏิบัติทำรำทีละกลุ่ม ครูแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องโดยวิธีการฝึกหัดร่วมกัน

5. ครูให้นักศึกษาปฏิบัติทำรำตามครู โดยครูจะสาธิตอยู่ข้างหน้า สาธิตทำรำที่ละวรรค เริ่มตั้งแต่ทำออก จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “ดนตรีรีเรื่อยประโคมประโคมลาน” โดยให้นักศึกษาตั้งแถว หน้ากระดาน 4 แถว แถวละ 3 คน และสลับแถวขึ้นมารำตามครูจนครบ

6. ครูให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยตนเองทีละท่า ในแต่ละวรรคโดยครูเป็นผู้คอยแก้ไข ข้อบกพร่องในการปฏิบัติทำรำของนักศึกษา จากนั้นครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 5 กลุ่ม เพื่อฝึกการปฏิบัติทำรำดังนี้

กลุ่มที่ 1 ฝึกปฏิบัติทำรำตั้งแต่ทำออก ถึงเนื้อร้องที่ว่า “ปราโมทย์แสน องค์อัปสรอมรแมนแดนสวรรค์”

กลุ่มที่ 2 ฝึกปฏิบัติทำรำตั้งแต่เนื้อร้อง “ยินกฤดาภินิหารมหัศจรรย์ เกียรติไทยลั่นลือเลื่องเรื่องรูจี”

กลุ่มที่ 3 ฝึกปฏิบัติทำรำตั้งแต่เนื้อร้อง “ต่างเต็มตื่นชื่นชมโสมนัส โอษฐ์เอือนอรธอวยพรสุนทรศรี”

กลุ่มที่ 4 ฝึกปฏิบัติทำรำตั้งแต่เนื้อร้อง “แจ้วจำเรียงเสียงเพลงสดุดี ดนตรีรีเรื่อยประโคมประโคมลาน”

เมื่อนักศึกษาปฏิบัติทำรำได้จึงรำเข้ากับทำนองเพลง จนครบทุกกลุ่ม

ขั้นสรุปบทวน

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการได้ระบุไว้ว่า เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้นหรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้นในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้สอนดังต่อไปนี้

7. นักศึกษาปฏิบัติทำรำได้แล้ว ครูให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มฝึกซ้อมกันเอง เพื่อนำมารำให้ครูดูและเพื่อนๆ ที่หน้าชั้นเรียนโดยการร้องเนื้อเพลงเอง โดยครูจะให้คำแนะนำและแก้ไขทำรำให้นักศึกษา

8. นักศึกษามารำหน้าชั้นเรียนจนครบทุกกลุ่ม ครูเปิดเพลงระบำกฤดาภินิหารให้นักศึกษารำหลายๆ ครั้ง จนเกิดความเน่นยำและปฏิบัติทำรำได้ถูกต้องตรงตามที่ครูสอน

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ ได้ระบุไว้ว่าเป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ: ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้การสอนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

9. ครูเปิดเพลงระบำกฤตกาภิหารพร้อมให้นักศึกษาปฏิบัติท่ารำหลายๆ ครั้ง สลับกับการร้องเพลงร้องเอง จนนักศึกษาสามารถจำท่ารำและเนื้อร้องได้อย่างถูกต้องเกิดความชำนาญ ในการปฏิบัติทักษะท่ารำเริ่มตั้งแต่ท่าออก จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “ดนตรีรีเรื่อยประโคมประโคมลาน”

วัดและประเมินผล

วัดผลโดย

- ให้นักศึกษาสอบปฏิบัติเพลงระบำกฤตกาภิหารตั้งแต่ท่าออก จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “ดนตรีรี เรื่อยประโคมประโคมลาน” ครั้งละ 4 คน

ประเมินโดย

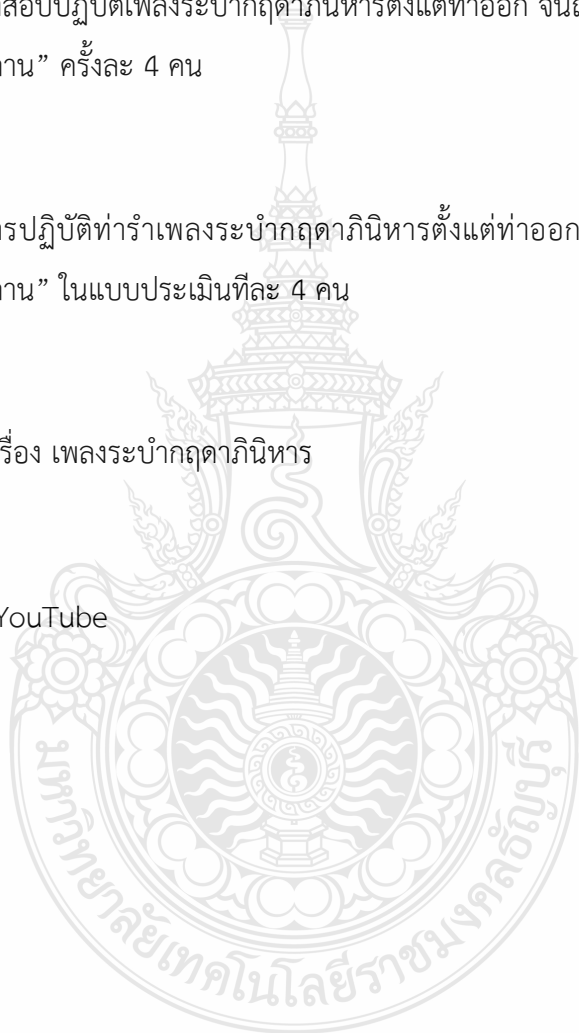
- ประเมินการปฏิบัติท่ารำเพลงระบำกฤตกาภิหารตั้งแต่ท่าออก จนถึงคำร้องที่ว่า “ดนตรีรี เรื่อยประโคมประโคมลาน” ในแบบประเมินทีละ 4 คน

5. สื่อและอุปกรณ์

- สื่อวีดิทัศน์เรื่อง เพลงระบำกฤตกาภิหาร

6. แหล่งการเรียนรู้

- สื่อออนไลน์ YouTube

7. บันทึกผลการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหา

.....

.....

.....

3. แนวทางการแก้ไขข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้บันทึก

(นางสาวชไมพร จันทรวินุญ)

ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชา

ประธานสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	
ข้อเสนอแนะ

	ลงชื่อ.....
	(.....)
	ประธานสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

แบบประเมินการปฏิบัติการรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร (ตอนที่ 1)
รายวิชา ระเบียบมาตรฐาน ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2/2563

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ - นามสกุล	ความถูกต้อง ของท่ารำ					จังหวะถูกต้อง แม่นยำ					ความพร้อม เพรียง					รวม 15		
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5			

ลงชื่อผู้ประเมิน.....
 (นางสาวชไมพร จันทรวินุญ)

เกณฑ์การให้คะแนน

- คะแนน 13- 15 ระดับคุณภาพ 4 ดีมาก
- คะแนน 9- 12 ระดับคุณภาพ 3 ดี
- คะแนน 1- 8 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้
- คะแนน - 0 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

ช่วงคะแนน	ระดับ คุณภาพ
13-15	ดีมาก
9-12	ดี
1-8	พอใช้
0	ปรับปรุง

แบบประเมินการปฏิบัติการรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร (ตอนที่ 1)
รายวิชา ระเบ้ามาตรฐาน ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2/2563

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ - นามสกุล	ความถูกต้อง ของท่ารำ					จังหวะถูกต้อง แม่นยำ					ความพร้อม เพรียง					รวม 15		
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5			

ลงชื่อผู้ประเมิน.....

(นางสาวชไมพร จันทรวิบูลย์)

เกณฑ์การให้คะแนน

- คะแนน 13- 15 ระดับคุณภาพ 4 ดีมาก
- คะแนน 9- 12 ระดับคุณภาพ 3 ดี
- คะแนน 1- 8 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้
- คะแนน - 0 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

ช่วงคะแนน	ระดับ คุณภาพ
13-15	ดีมาก
9-12	ดี
1-8	พอใช้
0	ปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ด้านทักษะปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร(ตอนที่ 1)			
		ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความถูกต้อง ของท่ารำ	ปฏิบัติท่ารำได้ ถูกต้อง ตรง ตามเนื้อร้อง	ปฏิบัติท่ารำไม่ ตรงตามเนื้อ ร้อง เพียง1-2 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำไม่ ตรงตามเนื้อร้อง เพียง3-4 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำไม่ ตรงตามเนื้อ ร้องตั้งแต่ 5 แห่งขึ้นไป
2	จังหวะถูกต้อง แม่นยำ	ปฏิบัติท่ารำ ถูกต้องตรงตาม จังหวะและ ทำนอง	ปฏิบัติท่ารำผิด จังหวะและ ทำนองเพียง 1- 2 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำผิด จังหวะและ ทำนองเพียง 3- 4 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำผิด จังหวะและ ทำนองตั้งแต่ 5 แห่งขึ้นไป
3	ความพร้อม เพรียง	ปฏิบัติท่ารำได้ พร้อมเพรียงกัน ทุกคนและมี ลีลาท่าทาง สวยงาม รำที่อ่อนช้อย	ปฏิบัติท่ารำได้ พร้อมเพรียงกัน บางส่วนและ มีลีลาท่าทาง ค่อนข้างอ่อน ช้อยสวยงาม	ปฏิบัติท่ารำได้ พร้อมเพรียง กันบางส่วนและ มีลีลาท่าทาง ค่อนข้างอ่อน ช้อยแต่ไม่ สวยงาม	ปฏิบัติท่ารำไม่ มีความพร้อม เพรียงไม่มีลีลา ไม่มีความอ่อน ช้อย

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 4

วิชา ระเบียบมาตรฐาน รหัสวิชา DRAM 2204 ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ระบำกฤดาภินิหาร เวลา 4 ชั่วโมง เรื่องการปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร
ผู้สอน ชไมพร จันทรวินิจฉัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1.สาระสำคัญ

เรื่อง การปฏิบัติทำรำ เพลงระบำกฤดาภินิหาร ตั้งแต่ คำร้องที่ว่า “ดนตรีรี่เรื่อยประโคมประโลมลาน” จำเป็นจะต้องฝึกนาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์ให้ถูกต้อง เพื่อพื้นฐานในการปฏิบัติทำรำ หลังจากนั้นจึงฝึกให้เชื่อมโยงกับทำนาฏยศัพท์และภาษานาฏศิลป์เพื่อนำมาตีบทร้อยเรียงให้สอดคล้องตามเนื้อร้อง ทำนองเพลงและดนตรี ตั้งแต่คำร้องที่ว่า “แล้วลีลาศเรีงรำระบำร้าย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน” และทำนองจบ

2. ขอบข่ายสาระการเรียนรู้

การปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหารประกอบการสอน

- นาฏยศัพท์ ซอยเท้า ประเท้า จรดเท้า กระทุ้งเท้า ก้าวหน้า ก้าวข้าง กระดกเท้า
- ภาษานาฏศิลป์ ทำสอดสร้อยมาลา ท่าปองหน้า ท่านภาพร ท่าผาลา ท่าภมรเกล้า

การปฏิบัติทำรำ ตั้งแต่คำร้องที่ว่า คำร้องที่ว่า “แล้วลีลาศเรีงรำระบำร้าย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน” และทำนองจบ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม

มีทักษะในการอธิบายและปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร ตั้งแต่คำร้องที่ว่า คำร้องที่ว่า “แล้วลีลาศเรีงรำระบำร้าย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน” และทำนองจบ

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูให้นักศึกษาทบทวนการร้องเพลงครวญ 1 รอบและการรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร ตั้งแต่ทำนอง จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “ดนตรีรี่เรื่อยประโคมประโลมลาน”

ขั้นสอน

ผู้วิจัยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์มาใช้ในการสอนการปฏิบัติทำรำตั้งแต่ คำร้องที่ว่า คำร้องที่ว่า “แล้วลีลาศเรีงรำระบำร้าย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน” และทำนองจบ **ขั้นที่ 1** ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำได้ระบุไว้ว่าขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะ

หรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปกติกาก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกตในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสอนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2. ครูสาธิตการปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร ตั้งแต่เนื้อร้อง

“แล้วลีลาศเรียงรำระบำรำย กรกริตกายโปรมมาลีสีประสาท
พรมน้ำทิพย์ปรุงปนสุคนธธา จักรวาลฉ่ำซ้อรินรมย์ครัน”

และทำนองเพลงจันรวั ให้นักศึกษาดูเพื่อให้นักศึกษาสังเกตรายละเอียดของท่ารำ

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยได้ระบุไว้ว่า เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มนักศึกษาให้ฝึกทักษะย่อยโดยให้

3. โดยให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่ม เพื่อปฏิบัติทำรำดังนี้

กลุ่มที่ 1 ฝึกปฏิบัติทำรำ ช่วงที่ 1

“แล้วลีลาศเรียงรำระบำรำย กรกริตกายโปรมมาลีสีประสาท
พรมน้ำทิพย์ปรุงปนสุคนธธา จักรวาลฉ่ำซ้อรินรมย์ครัน”

กลุ่มที่ 2 ฝึกปฏิบัติทำรำ ช่วงที่ 2

ทำนองเพลงจันรวั

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวิส ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยได้ระบุไว้ว่า ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดูหากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้ทำการสอนดังต่อไปนี้

4. ให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มปฏิบัติทำรำที่ละกลุ่ม ครูแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องโดยวิธีการฝึกหัดร่วมกัน

5. ครูให้นักศึกษาปฏิบัติทำรำตามครู โดยครูจะสาธิตอยู่ข้างหน้า สาธิตท่ารำ ที่ละวรรค เริ่มตั้งแต่เนื้อร้อง “แล้วลีลาศเรียงรำระบำรำย” และทำนองจบ โดยให้นักศึกษาตั้งแถวหน้ากระดาน 4 แถว แถวละ 3 คน และสลับแถวขึ้นมาทำตามครูจนครบ

6. ครูให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติด้วยตนเองที่ละท่าในแต่ละวรรคโดยครูเป็นผู้คอยแก้ไขข้อบกพร่องในการปฏิบัติทำรำของนักศึกษา จากนั้นครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 5 กลุ่ม เพื่อฝึกการปฏิบัติทำรำดังนี้

กลุ่มที่ 1 ฝึกปฏิบัติทำร่ำตั้งแต่ทำออก ถึงเนื้อร้องที่ว่า “แล้วลีลาศเรีงร่ำระบำรำยกรกริดกายโปรยมาลีสี่ประสาท”

กลุ่มที่ 2 ฝึกปฏิบัติทำร่ำตั้งแต่เนื้อร้อง “พรมน้ำทิพย์ปรุงนสนุคนธาร จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน”

กลุ่มที่ 3 ฝึกปฏิบัติทำร่ำทำนองเพลงจันฉวี

เมื่อนักศึกษาปฏิบัติทำร่ำได้จึงร่ำเข้ากับทำนองเพลง จนครบทุกกลุ่ม

ขั้นสรุบทบทวน

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการได้ระบุไว้ว่า เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้นหรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้นในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้สอนดังต่อไปนี้

7. นักศึกษาปฏิบัติทำร่ำได้แล้ว ครูให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มฝึกซ้อมกันเอง เพื่อนำมาร่ำให้ครูดูและเพื่อนๆ ที่หน้าชั้นเรียนโดยการร้องเนื้อเพลงเอง โดยครูจะให้คำแนะนำและแก้ไขทำร่ำให้นักศึกษา

8. นักศึกษามาร่ำหน้าชั้นเรียนจนครบทุกกลุ่ม ครูเปิดเพลงระบำกฤดาภินิหารให้นักศึกษาร่ำหลายๆ ครั้ง จนเกิดความเน้นยำและปฏิบัติทำร่ำได้ถูกต้องตรงตามที่ครูสอน

ขั้นกิจกรรมทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ ได้ระบุไว้ว่าเป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ: ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้การสอนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

9. ครูเปิดเพลงระบำกฤดาภินิหารพร้อมให้นักศึกษาปฏิบัติทำร่ำหลายๆ ครั้ง สลับกับการร้องเพลงร้องเอง จนนักศึกษาสามารถจำทำร่ำและเนื้อร้องได้อย่างถูกต้องเกิดความชำนาญในการปฏิบัติทักษะทำร่ำเริ่มตั้งแต่คำร้องที่ว่า คำร้องที่ว่า “แล้วลีลาศเรีงร่ำระบำรำย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน” และทำนองจบ

วัดและประเมินผล

วัดผลโดย

- ให้นักศึกษาสอบปฏิบัติเพลงระบำกฤดาภินิหารตั้งแต่ทำออก จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “ตั้งแต่เนื้อร้อง “แล้วลีลาศเรีงร่ำระบำรำย” จนถึงเนื้อร้องที่ว่า “จักรวาลฉ่ำชื่นรื่นรมย์ครัน” และทำนองจบ” ครั้งละ 2 คน และสอบปฏิบัติเพลงระบำกฤดาภินิหารตั้งแต่ต้นจนจบเพลงครั้งละ 4 คน

ประเมินโดย

- ประเมินการปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร

5. สื่อและอุปกรณ์

- สื่อวีดิทัศน์เรื่อง เพลงระบำกฤดาภินิหาร

6. แหล่งการเรียนรู้

- สื่อออนไลน์ YouTube

7. บันทึกผลการเรียนรู้

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหา

.....

.....

.....

3. แนวทางการแก้ไขข้อเสนอนี้

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้บันทึก

(นางสาวชไมพร จันทรวินิตย์)

ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชา

ประธานสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
ข้อเสนอแนะ
.....
.....
.....
ลงชื่อ.....
(.....)
ประธานสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

แบบประเมินการปฏิบัติการรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร (ตอนที่ 2)

รายวิชา ระบำมาตรฐาน ระดับชั้นปริญญาตรี ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2/2563

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ - นามสกุล	ความถูกต้อง ท่ารำ					จังหวะถูกต้อง แม่นยำ					ความพร้อม เพรียง					รวม 15		
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5			

ลงชื่อผู้ประเมิน.....

(นางสาวชไมพร จันทรวินบูลย์)

เกณฑ์การให้คะแนน

- คะแนน 13- 15 ระดับคุณภาพ 4 ดีมาก
- คะแนน 9- 12 ระดับคุณภาพ 3 ดี
- คะแนน 1- 8 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้
- คะแนน - 0 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

ช่วงคะแนน	ระดับ คุณภาพ
13-15	ดีมาก
9-12	ดี
1-8	พอใช้
0	ปรับปรุง

แบบประเมินการปฏิบัติการรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร (ตอนที่ 2)
รายวิชา ระเบียบมาตรฐาน ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2/2563

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ที่	ชื่อ - นามสกุล	ความถูกต้อง ท่ารำ					จังหวะถูกต้อง แม่นยำ					ความพร้อม เพรียง					รวม 15		
		1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5			

ลงชื่อผู้ประเมิน.....

(นางสาวชไมพร จันทวิบูลย์)

เกณฑ์การให้คะแนน

- คะแนน 13- 15 ระดับคุณภาพ 4 ดีมาก
- คะแนน 9- 12 ระดับคุณภาพ 3 ดี
- คะแนน 1- 8 ระดับคุณภาพ 2 พอใช้
- คะแนน - 0 ระดับคุณภาพ 1 ควรปรับปรุง

ช่วงคะแนน	ระดับ คุณภาพ
13-15	ดีมาก
9-12	ดี
1-8	พอใช้
0	ปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ด้านทักษะปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร(ท่อนที่ 2)			
		ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความถูกต้อง ของท่ารำ	ปฏิบัติท่ารำ ได้ถูกต้อง ตรงตามเนื้อ ร้อง	ปฏิบัติท่ารำ ไม่ตรงตาม เนื้อร้อง เพียง 1-2 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำไม่ ตรงตามเนื้อ ร้อง เพียง3-4 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรง ตามเนื้อร้องตั้งแต่ 5 แห่งขึ้นไป
2	จังหวะถูกต้อง แม่นยำ	ปฏิบัติท่ารำ ถูกต้องตรง ตามจังหวะ และทำนอง	ปฏิบัติท่ารำ ผิดจังหวะ และทำนอง เพียง 1-2 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำผิด จังหวะและ ทำนองเพียง 3-4 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำผิด จังหวะและทำนอง ตั้งแต่ 5 แห่งขึ้นไป
3	ความพร้อม เพรียง	ปฏิบัติท่ารำ ได้พร้อม เพรียงกันทุก คนและมีลีลา ท่าทาง สวยงาม รำที่อ่อนช้อย	ปฏิบัติท่ารำ ได้ พร้อม เพรียงกัน บางส่วนและ มีลีลาท่าทาง ค่อนข้างอ่อน ช้อยสวยงาม	ปฏิบัติท่ารำได้ พร้อมเพรียง กันบางส่วน และมีลีลา ท่าทาง ค่อนข้างอ่อน ช้อยแต่ไม่ สวยงาม	ปฏิบัติท่ารำไม่มี ความพร้อมเพรียง ไม่มีลีลา ไม่มี ความอ่อนช้อย

แบบประเมินการปฏิบัติการรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร

รายวิชา ระเบียบมาตรฐาน ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2/2563

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล	ความถูกต้อง ของท่ารำ					จังหวะ ถูกต้อง แม่นยำ					ความพร้อม เพรียง					การสื่อ อารมณ์ ความรู้สึก					รวม 20 คะแนน
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	
1.																						
2.																						
3.																						
4.																						
5.																						
6.																						
7.																						
8.																						

ลงชื่อผู้ประเมิน.....

(นางสาวชไมพร จันทรวินบูลย์)

เกณฑ์การให้คะแนน

- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอย่างสม่ำเสมอ ให้ 4 คะแนน
- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบ่อยครั้ง ให้ 3 คะแนน
- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบางครั้ง ให้ 2 คะแนน
- ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมน้อยครั้ง ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การตัดสิน

คุณภาพ

18 - 20	ดีมาก
14 - 17	ดี
10 - 13	พอใช้
ต่ำกว่า 10	ปรับปรุง

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ลำดับ ที่	รายการ ประเมิน	ด้านทักษะปฏิบัติทำรำเพลงระบำกฤดาภินิหาร			
		ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1	ความ ถูกต้อง ของท่ารำ	ปฏิบัติท่ารำได้ ถูกต้อง ตรงตาม เนื้อร้อง	ปฏิบัติท่ารำไม่ ตรงตามเนื้อร้อง เพียง 1-2 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรง ตามเนื้อร้อง เพียง 3-4 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำไม่ตรง ตามเนื้อร้องตั้งแต่ 5 แห่งขึ้นไป
2	จ ัง ห วะ ถูก ต ้อง แม่นยำ	ปฏิบัติท่ารำ ถูกต้องตรงตาม จังหวะและทำนอง	ปฏิบัติท่ารำผิด จังหวะและ ทำนองเพียง 1- 2 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำผิด จังหวะและทำนอง เพียง 3-4 แห่ง	ปฏิบัติท่ารำผิด จังหวะและทำนอง ตั้งแต่ 5 แห่งขึ้นไป
3	ค ว า ม พ ร ้อม เพรียง	ปฏิบัติท่ารำได้ พร้อมเพรียงกันทุก คนและมีลีลา ท่าทางสวยงาม รำที่อ่อนช้อย	ปฏิบัติท่ารำได้ พร้อมเพรียงกัน บางส่วนและ มีลีลาท่าทาง ค่อนข้างอ่อน ช้อยสวยงาม	ปฏิบัติท่ารำได้ พร้อมเพรียงกัน บางส่วนและมีลีลา ท่าทางค่อนข้างอ่อน ช้อยแต่ไม่สวยงาม	ปฏิบัติท่ารำไม่มี ความพร้อมเพรียง ไม่มีลีลา ไม่มี ความอ่อนช้อย
4	การสื่อ อารมณ์ ความรู้อ สึก	ปฏิบัติท่ารำสื่อ อารมณ์ความรู้สึก ทุกท่า สวยงาม มี ลีลาท่ารำที่อ่อน ช้อย มีความพร้อม เพรียงกัน และ แสดงบทบาทเป็น นกได้ถูกต้อง เหมือนจริง	ปฏิบัติท่ารำสื่อ อารมณ์ ความรู้สึก บางส่วน สวยงาม มีลีลา ท่ารำที่อ่อน ช้อย มีความ พร้อมเพรียงกัน	ปฏิบัติท่ารำได้สื่อ อารมณ์ความรู้สึก บางส่วน สวยงาม มีลีลาท่ารำที่อ่อน ช้อย แต่ไม่พร้อม เพรียงกัน	ปฏิบัติท่ารำ ไม่มี การสื่ออารมณ์ ความรู้สึก ไม่มี ความอ่อนช้อย และไม่มี ความพร้อมเพรียงกัน

แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนรายวิชา ระเบียบมาตรฐาน

ระดับชั้นปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2/2563

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

เพศ ชาย หญิง

เกณฑ์การประเมิน

5 : มากที่สุด 4 : มาก 3 : ปานกลาง 2 : น้อย 1 : น้อยที่สุด

รายละเอียด (Particulars)	ความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ผู้สอนมีทักษะในการสอนเพลงระบำกฤดาภินิหาร					
2. มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนเป็นขั้นตอน					
3. มีกระบวนการเรียนการสอนสอดคล้องตามรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์					
4. การจัดการเรียนการสอน สอนจากง่ายไปสู่ยากและมีความซับซ้อนในกระบวนการจัดการเรียนการสอน					
5. ผู้สอนใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลาย					
6. มีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน					
8. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง					
9. มีการวัดและประเมินผลทุกขั้นตอน					
10. การจัดการเรียนการสอนเพื่อต่อการพัฒนาทักษะทางวิชาเรียน นานาชาติ					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล	นางสาวชไมพร จันทรวินิจฉัย
วัน เดือน ปีเกิด	22 สิงหาคม พ.ศ.2538
ที่อยู่เบอร์	ทิวาเพลส (ห้อง 507) 370 ซ.รัชดาภิเษก 36 ถ.รัชดาภิเษก แขวงจันทระเกษม เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
การศึกษา	ปริญญาตรี ศิลปะศาสตร์บัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
ประสบการณ์	พ.ศ.2560 อาจารย์พิเศษ สาขานาฏศิลป์ไทยและศิลปกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
โทรศัพท์หมายเลข	084-3870542
อีเมลล์	chamaiporn_j@mail.rmutt.ac.th

